
Aurora

---

78 - 83 kapitola

Zuzana Zrneková

---

www.zuzanazrnekova.sk

© 2024

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší.

Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2024

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Vo vzduchu je láska. Hena a Zulu sú rozhodnutí prijať prvé požehnania pre spoločný život. Tým sa im otvára priestor pre skúšky lásky. Napokon aj Célie dostáva tú otázku, z ktorej sa každej dievčine rozbúši srdce. Čo odpovie Nolemu?

Začína sa jar a tú bude Célie tráviť spoznávaním zemských v ich kmeňovej osade. Prv ako sa vydajú na túto púť, zúčastní sa aj ona obradu spojenia Naly a Natuho v osade vzdušných.

Nové plody na Célinom Theia stromčeku vypovedajú o pripravenosti vstupu do spoločného života. Célie podstupuje jemný obrad, aby sa pripravila na novú skúšku lásky.

Spoznáva Tima, záhadného záhradníka. Odhaľuje jej celkom nepoznanú tvár jej starej mamy.

“Čo ak sú rany, ktoré sa nikdy nezahoja?” – To je otázka, ktorú si Célie kladie, keď sa o slovo prihlási rodinné tajomstvo nenaplnenej lásky.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
78 – Thara lásky	04
79 – Jakyňa	10
80 – Zostup	18
81 – Príbeh nášho života	23
82 – Prameň	30
83 – Odhalenia	37

78 - Thara lásky

Niekoľko dní po stretnutí s Timom som pracovala v dome práce na začiatku osady. Denne som nakrájala toľko ovocia, že už aj zo sna by som to hádam dokázala. Malo sýtu, žltu oranžovú farbu, bolo neforemné a pomerne veľké, sotva sa mi zmestilo do ruky. Dužina bola pevnejšia, mäkšie plody už púšťali lepkavú šťavu.

Krájali sme ich na menšie kúsky, niektoré aj na plátky. Tie na plátky sa sušili a tie nakrájané na kúsky sa dávali do pohárov a myslím, že najviac sa to ponášalo na naše zaváranie. Nebola som si istá, či som sa s tými plodmi už stretla, no potom som zistila, že keď sa zavárajú, zalievajú sa červenkastou šťavou. Plody potom získajú viac túto červenú farbu. A také čosi sa dávalo v Roraime na teplé kaše počas ranného hodovania. Boli dost' sladké a kaša tak získala lahodnejšiu chuť.

Bola to prvá úroda týchto plodov. Počas leta stromy naberú novú silu a ďalšia úroda bude k jeseni. V týchto dňoch sme teda pilne pracovali. Nikdy by mi nenapadlo, že počas jari môžu takto plnohodnotne dozrievať nejaké

plody. No zistila som, že tie z jesennej úrody majú inú chuť.

Tima som vídala hlavne ráno. Bol vlastne dost' tichý ako som zistila. Zväčša sme sa len pozdravili. Chápal, že teraz je potrebné svižne spracovať dozreté plody. Aj on mal napokon plné ruky práce. Vždy niečo urobil a potom chvíľu či dve posedel v pavilóne a potom zas čo to porobil.

Tak ako domy práce, tak aj domy detí v tejto osade mali v podstate spodné podlažie otvorené. A tak aj počas dňa pri práci, kedykoľvek som zdvihla hlavu videla som čo sa deje v parku. Bolo to niečo nové, zároveň to pôsobilo tak veľmi prirodzene. Už som si zvykla, že počas práce sa moc neviedli rozhovory, skôr len v tých krátkych prestávkach čo sme si robili.

Zemskí pôsobili ako hrejivá náruč mamy. Bolo mi pri nich moc dobre. V prestávkach som sa dozvedala viac o ich živote. A tak ako som bola nadšená a tešila sa keď konečne vstúpim do Thary lásky, tak moje nadšenie jedného dňa spl'aslo ako mydlová bublina. Nevieriacky som klipkala očami a v hlave sa mi roztáčali závity nad otázkou "Ako?".

Stalo sa tak počas jednej takej prestávky. Ženy sa rozprávali o akejsi dievčine a mladom mužovi. On a tá dievčina podstupovali skúšku lásky, ktorou bola práve cesta do Thary lásky.

Asi som si to predstavovala skôr romanticky, no teraz ako som načúvala týmto ženám, som zistila, že až také jednoduché to nie je. Majú na to najviac päť dní a cestu do Thary lásky musia nájsť. Len tí, čo v nej už boli vedia kde na ostrove sa nachádza a zopár vyvolených. Ako teda potom vedia, či pár našiel túto Tharu alebo nie?

Práve tí vyvolení, čo zodpovedajú za Tharu lásky, sem pre každý pár, ktorý sa vydáva na túto púť umiestnia niečo ako dar. Ak sa vrátia bez neho, je zjavné, že Tharu lásky nenašli. Samozrejme na cestu dostanú nejaké tie indície, čo musia rozlúštiť. Srdce mi priam splašene bilo.

Ženy sa nahlas zamýšľali, či už Tharu našli a či sú už na ceste späť. Niektoré spomínali, na svoju púť, že to vôbec nebolo jednoduché a že právom je toto skúška lásky.

Ak totiž pár začne zmáhať pochybnosť, či idú správnym smerom, alebo keď jeden sa domnieva, že cesta pokračuje

tým smerom a druhý si je istý, že iným, je to veru riadna skúška ich vzájomnej spolupráce. Vedieť vyhodnotiť, že sa môžem aj myliť a ten druhý má pravdu, tiež preverí ako na tom sme. Spia samozrejme pod holým nebom, potravu si musia nájsť cestou, hoci niečo malé si môžu aj vziať a už tradične na putovanie dostanú aj plody rarika. Každý z páru dostane svoje indície. Z nich si potom cestu musia vyskladať.

“A čo ak tam zatiaľ príde ďalší pár?” - pýtam sa, lebo si to naozaj neviem celé predstaviť.

Kami mi ale prezrádza, že každý pár má na to najviac päť dní. “Aj ty a Nole ste už podľa všetkého zapísaní do poradia.” - díva sa pritom na moju stuhu a ten broskyňový pásik a usmeje sa.

“Ak sú obaja pripravení, vyvolení ich zapíšu na zoznam párov, ktorých táto skúška čaká. Ale vieš, keď sa na túto skúšku lásky pozrieš viac ako na dobrodružstvo, je to myslím si lepšie. Je v tom väčšia ľahkosť. V niektorých pároch to slovo “skúška” vyvoláva skôr napätie a to tiež nie je dobré. Oberá nás to o veľa síl.” - jej úsmev je teraz ešte širší a žmurkne na mňa. Chcela by som sa ešte spýtať,

čo ak sa nepodarí nájsť túto Tharu, no je čas pokračovať v našej práci.

Nebola náhoda, že ma prizvali k tejto práci. Bolo to práve preto, že som mala zastúpiť dievčinu, čo podstupovala práve skúšku, čo onedlho mňa a Noleho čaká tiež. Ten deň sa končil opäť jedným z tých dychberúcich západov slnka. Ja a Nole sme sa podvečer rozhodli zísť k moru. Pomaly, krok za krokom sme zostupovali. Bola som naplnená šťastím a spočiatku som celú tú nádheru ani nechcela rušiť slovami.

Nakoniec som mu porozprávala čo som sa dnes dozvedela. Ticho načúval. Vedel, že nás táto skúška čaká a súhlasil s radou Kami, vnímať tieto naše skúšky viac ako dobrodružstvo. Pritúlila som sa k nemu, oprela o jeho rameno a potom sme sa už len v tichu ponárali do nádhernej scenérie. Som si istá, že žiaden maliar toto nenamaľuje, že nie je hádam ani možné zachytiť tú neopakovateľnú atmosféru. Nebola len o čarovnom západe slnka. Bola o nás samých, o každom kto sa naň díval, kto prežíval silnejšie emócie, či len ticho svojej mysle.

Slnko takmer zapadlo, keď sme sa vybrali späť. To zbytkové svetlo nám pomáhalo vyjsť bezpečne hore k osade. Kráčali sme týmto večerom v čase spevu Lumo. Bolo to také zvláštne. Zvyčajne v tomto čase, ak som sa ho aj nezúčastňovala, tak som mu nehybne načúvala. Bolo naozaj nevšedné v tomto čase kráčať. Nový a nezvyčajný zážitok a mne mysl'ou preblesklo, že teraz možno budem zažívať viac takýchto nezvyčajných okamihov. A nemýlila som sa.

Na druhý deň ráno sme spev Lumo viedli aj my dvaja s Nolem. Ešte tento jeden deň budem pomáhať so spracúvaním ovocia. Potom znovu Tine a v dome žien. Pomaly sa chystal obrad premeny mladých dievčat v ženy a ja som pri prípravách mala tiež pomáhať.

Podvečer som zašla znovu do parku pri domoch práce. Ťahalo ma to tam. No Timo tu nebol. Prišla som však práve vo chvíli, keď tu vítali mladú dvojicu. Zjavne boli úspešní a Tharu lásky našli. Boli nádherný pár. Zdali sa moc mladí, no vzápätí som si uvedomila, že nie sú o moc mladší ako ja a Nole. Celkom spontánne som im zagratulovala aj ja.

Nezdržala som sa tam moc dlho. Vrátila som sa späť do zadnej časti osady a rozjímal v pavilóne. Tak ma tu našiel Nalu. Popýtala som sa ho na túto skúšku. Vzápätí mi mysl'ou preblesklo, že ak Nalu uprednostňuje komunitný život a službu Aurore pred partnerským životom, či sa vlastne pýtam toho správneho. No Nalu vedel viac, ako som si myslela.

“Nadchádzajúci týždeň ešte jeden pár bude hľadat' túto Tharu a potom sa aj ty a Nole zapojíte do požehnaní tejto skúšky. Všetko sa včas dozvieš.”

“A čo Hena a Zulu? Oni už mali túto skúšku?” - pýtam sa a myslím na nich dvoch.

“Pôjdu asi po vás.” - usmeje sa Nalu a prezradí mi, že budúci týždeň sa v podstate začneme ja a Nole pripravovať. Dostaneme nejaké tie inštrukcie, čo si môžeme na túto cestu vziať so sebou a ako sa najlepšie pripraviť v tomto čase na noci pod holým nebom, ak by nám to trvalo dlhšie.

Už teraz mi bola jasná jedna vec. Ak sa táto skúška podstupovala celoročne, v ktoromkoľvek ročnom období,

bude to niekde tu blízko, kde je celý rok teplo. Samozrejme mohla som sa aj mýliť.

Ten večer pred hodovaním, nám to aj slávnostne oznámili. Bolo to niečo čo som zatiaľ nezažila. Zavolali si nás do centrálného pavilónu. Bola tu vodkyňa zemských, pár ktorý sa vrátil zo svojej výpravy, ako aj tí čo budú nasledovať a my. Niekoľko ďalších ľudí, ktorí chceli podporiť ten či onen pár.

A tak som sledovala, ako jeden pár ukázal svoj dar, ktorý našiel v Thare. Boli to dve čarokrásne misky. Ďalší pár prevzal stužkou previazané zrolované listy. Na nich boli indície, ktorých sa mali držať. Zároveň dostali požehnanie na cestu. Vybrať sa môžu hneď zajtra ráno a smú si vziať dva rarika plody. Ja a Nole sme dostali tiež taký zrolovaný list, previazaný stuhou. No náš bol spoločný. Zaujímavé bolo, že práve nás vodkyňa zemských vyzvala, aby sme ho otvorili a prečítali nahlas.

Trošku som sa toho desila. Predsa len som stále čítala ich písmo pomalšie. No tejto úlohy sa ujal Nole, ja som len prelomila pečať, sňala stužku a list rozprestrela.

Stálo v ňom, že skúška lásky je darom našej lásky. Boli tu sľuby, že od chvíle ako sa dozvieme indicie k Thare lásky, nesmieme ich nikomu prezradiť a s nikým sa o nich radiť. I to, že toto miesto máme uchovať v tajnosti. Ďalej boli inštrukcie. Oba páry, ten ktorý sa v tento deň vrátil a ten, ktorý sa nasledujúci deň vydá na cestu vyjadrili svoje sľuby, že toto miesto nikomu neodhalia. Spolu s tým, na cestu novému páru vydávajúcemu sa na cestu, odovzdal ten čo sa vrátil niečo ako palicu.

Tá palica predstavovala znamenie pre každého, kto by mladý pár cestou do Thary stretol. Ak by vedel kde Thara je, nesmel nič prezradiť.

Celé to bolo krátke, no ja som bola vzrušená. Na stuhách oboch žien som si všimla, že oni majú po dva zelené, dva belasé pásiky a jeden broskyňovej farby. Premýšľala som, aký pásik pribudne po tejto skúške.

Cestou späť do host'ovských domov, sme kráčali mlčky. Len kamienky nám pod nohami šuchotali. Pozorovala som ako sa Nalu usmieva. Boli sme už na dohľad našich domov, keď mi to napadlo.

“A ako to je, ak na pár, ktorý sa vydáva do Thary lásky nadväzuje pár z inej osady? Ako si predajú tú ... hm, palicu?”

“Je to prípad od prípadu. Niekedy je to len tak tak, čo to pár stihne počas týždňa, niekedy len dva dni im to trvá. Takže prispôsobuje sa to aj tomu.” - Nalu viac nechce v tejto chvíli prezradiť a ja to teda rešpektujem.

Večerné hodovanie bolo také iskrivé. Vníkala som, ako to spolu s nami prežívajú aj ostatní, že nám držia palce, aj keď my sme sa ešte na cestu nevydávali. Netušila som aké to bude, hlavne tie noci vonku. A tiež, budeme si musieť zaobstarat' cestou aj jedlo a vodu. Zopár menších výprav som na ostrove už síce zažila, no toto bolo iné. Prvý krát budem tak blízko muža svojho srdca široko d'aleko. Budeme odkázaní jeden na druhého. A aká bude tá cesta? Čo nás vlastne čaká? Náročný výstup? V tej chvíli som si spomenula na to dlhé, priam nekonečne dlhé schodisko Roraimy. Zvládla som ho, aj keď tiež ma spočiatku zmáhali pochybnosti.

Bola som vzrušená, ani zaspať som nevedela. Ako som tak ležala v spacej sieti, premýšľala som nad tým, že Nala mi

nič o tejto skúške neprezradila. Predsa len som na Aurore bola už nejaký čas a týždeň dozadu som o niečom takomto ani nemala páru. Usmiala som sa tomu do ticha teplej noci a zaspala.

Na druhý deň ráno sme sa spolu s Nolem vybrali do centrálného pavilónu viesť spev Lumo. Bol tu i pár, ktorý sa vydával na svoju dobrodružnú púť i vodkyňa zemských. Chceli sa dnes zúčastniť spevu Lumo. Pre pár to bolo ako požehnanie na cestu. Vnímala som ich pokoru. Keď sme skončili, vodkyňa požehnala ich cestu. Potom sme sa každý vydali svojou cestou.

Keď sme sa vrátili do zadnej časti osady, všetko sa už chystalo na ranné hodovanie. Všimla som si, že sa dnes ku nám pridali aj Timo. Vlastne som nerozumela prečo tu nebýva tiež. Zvyčajne to tak bývalo. No on býval v host'ovských domoch, keď bol v ostatných kmeňových osadách. V tejto, niekoľko zemských malo svoj komunitný dom. Boli tam mladí a aj starší, ktorí sa od Tima chceli čo to priučiť. A on ich rád zasväcoval do svojich znalostí. No rád tiež trávil čas sám.

Počas tohto dňa som pomáhala s prípravami na obrad premeny. Spolu s ďalšími ženami sme chystali kvietky, ružovú vodu a sviečky. Zdalo sa to tak dávno čo som tento obrad podstúpila a spomínala som aj na to, akým vnútorným zápasom som si vtedy prešla. Dnes som sa tomu musela usmiať.

Hodne som ten deň myslela aj na pár, ktorý sa vydal na cestu. Vnímala som ten kolobeh života, to ako všetko do seba zapadá. To dokázal život sám, zvlášť keď sme mu nestáli v ceste a spolu s ním oslávili ďalší krok na ceste našim životom.

Nadchádzajúci deň prebiehal tento nádherný rituál. Dnes som to vnímala celkom inak. Dnes, som bola v inej pozícii. Dnes som si to naozaj užila. Dievčatá boli krásne. Ich matky tiež. Spočiatku som si nebola istá, či si teraz smiem dať červenú stuhu na túto slávnosť, no jedna zo starších žien mi povedala, že prv ako sa začne samotný rituál, aby som prišla do domu žien a priniesla obe stuh. A obe mi ich uviazala. Úväzy boli zaujímavé prepletené. Páčilo sa mi to, cítila som sa naozaj poctená nielen týmto jej úkonom, no tiež požehnaním, ktorého sa mi od nej dostalo.

Onedlho sa začal rituál a ja som bola naplnená hlbokým dojatím. Večer, keď sa stretla celá komunita tejto osady a oslávili premenu týchto dievčat v mladé ženy, som bola tak nabitá krásnymi emóciami, že keby som explodovala, tak by sa tu všade vznášali balóny, či ružové lupienky.

S Nolem sme tancovali a tancovali a opäť sa to stalo. Myslím, že hodnú chvíľu nám trvalo, kým sme si to uvedomili. Áno, Nala mala pravdu. Opäť sme našim tancom strhli ostatných. Bolo to ako tanec života. Všetci sme boli v tom prúde, všetci sme boli ako jedným orchestrom. Tancovali sme zladení a vytvárali tak mohutnú vlnu života, ktorou bola nasiaknutá i tá najmenšia molekula vzduchu. Bolo to veľkolepé. Áno, slovo orchester to vyjadruje najlepšie.

79 - Jaskyňa

Dva dni ubehli rýchlejšie ako som sa vôbec nazdala. Po obrade premeny som ďalší deň pomáhala v dome žien a potom znovu so spracovaním akéhosi ovocia. Toto bolo červeno oranžové a znovu som ho krájala na tenké plátky, čo sa budú prirodzene sušiť. No púšťalo aj šťavu a tá celkom štípala na rukách. Nebol to nijako príjemný pocit a na konci dňa mi Tina urobila malý kúpeľ na ruky, aby sa pokožka upokojila.

Hoci bola stále ešte jar, tu na juhu bolo príjemne teplo a mne to skôr pripomínalo leto. Bol teplý večer a ja som pomáhala Tine pripraviť ten lahodný teplý nápoj. Pil sa celoročne, počas teplejších dní a večerov však skôr vlažný ako teplý. Stále som cítila tú arómu plodov, s ktorými som cez deň pracovala. Uvedomila som si to až teraz pri príprave tohto nápoja. Ten nápoj, čaj dalo by sa povedať, sa robil práve z tohto ovocia, vysušeného na plátky. Vysušené voňali celkom inak ako čerstvé. Naviac, vždy sa miešali spolu s inými plodmi, či bylinkami, podľa daného obdobia.

Rozprávali sme sa hádam o všetkom možnom. Zdalo sa mi, že niečo je vo vzduchu, no nevedela som prísť na to, čo to je. Zrejme opäť raz vedeli niečo viac ako ja, no nevadilo mi to.

Na ďalší deň som pocítila túžbu zájsť do Thary zemských. A tak som sa tam vydala. Kráčala som pomaly, každý krok akoby bol dôležitý. Vlastne ani neviem prečo ma to sem tak tento deň t'ahalo. Tentoraz som tu nebola sama a pri vstupe do kruhu samotnej Thary som zaváhala, či moja prítomnosť nebude rušiť. Nakoniec som predsa len vstúpila. Táto Thara na mňa pôsobila tak nejako inak. Všetky boli jednoduché a predsa táto sa mi zdala stelesnením, vyjadrením jednoduchosti.

Posadila som sa na päty a len tak tíško rozjíkala nad všetkým čo som v uplynulom čase zažila i nad tým, čo ma čaká. Zatvorila som si oči a ticho v duchu sa prihovárala Bohu.

“Bože, ty ktorý dávaš a požehnávaš život, ... ďakujem že požehnávaš aj ten môj.”

Jemný vánok mi začal rozfúkavať lupienky kvetov z mojich otvorených dlaní.

“Bože, neviem čo ma čaká, no viem, že si so mnou. Buď našim sprievodcom v našej láske. Požehnaj jej, nech rozkvitne v krásny kvet, čo oblažuje nielen naše srdcia. Veď nás na ceste našimi životmi.”

Neviem ako dlho to trvalo, no v jednej chvíli som si uvedomila, že som tu zostala sama. Tento deň ma zaplavoval zvláštny pocit. Neviem či som bola nervózna z nadchádzajúcej skúšky lásky. Zdalo sa mi, že niečo je vo vzduchu, tak ako som to cítila už večer. Premáhali ma nostalgické chvíle. Vždy som si myslela, že sú doménou skôr starších ľudí, keď spomínajú na svoju mladosť, na krásne chvíle bezbrehej mladosti a všetkého čo k nej patrí. A predsa sa mi chvíľami zdalo, že cítim tú známú vôňu nášho domova na pevnine. Bláznim vari?

Ten deň som strávila viac sama. Zišla som aj dolu k moru a dlho sa prechádzala po pobreží. Len tak, zaplavená pocitmi svojej minulosti, pocitmi svojho detstva. Tu, pri mori sa mi vybavovali tie obrazy ako sme si stavali pieskové hrady, smiali sa, tým bezstarostným smiechom.

Netuším čím to bolo spôsobené. Vari tým, že som sa pripravovala vstúpiť do novej etapy svojho života, sa mi môj doterajší život premietal ako na filmovom plátne?

Bol to taký pozoruhodný deň. Keď sa priblížil večer, povedali mi, že máme zájsť do centrálného pavilónu. Tieto dni boli tak plné, že som si ani neuvedomila, že sa priblížil čas našej skúšky. Až keď sme kráčali cestičkou k pavilónu a kamienky nám vŕzgali pod nohami som si to uvedomila.

Na moje prekvapenie tu bola aj Hena a Zulu. Všetko sa opakovalo tak ako pred niekoľkými dňami, no tentoraz sme to boli my, kto dostal tú palicu a každý svoje indície. Hena rozprestrela zvitok a Zulu ho prečítal. A my sme prisľúbili, že cestu k Thare lásky nikomu neprezradíme.

Večer sa mi zaspávalo so zmiešanými pocitmi. Naozaj je to už tu? Naozaj už zajtra ráno sa vydáme na cestu? Bola som vzrušená, až nepokojná, no v jednej chvíli, ako som myslela na dnešný deň a na ten čas, čo som strávila v Thare zemských a moje modlitby, zrazu ma zaplavil hlboký pokoj. Netušila som v tejto chvíli aké to bude. Moje indície hovorili o skrytom poklade. Hovorili, “kedysi mohutným bol, no dnes jeho korene siahajú ku hviezdám”.

Netušila som, čo to tak môže byť. Snáď nejaká metafora? Napadlo mi jedine, že by to mohol byť strom. S tou myšlienkou na strom som aj zaspala.

Snívало sa mi o víchrici, ktorá v jeden jesenný čas vyvrátila mohutný strom. Jeho korene teraz naozaj smerovali dohora. Drevo z kmeňa zrejme na niečo použili. Ráno som sa prebudila pred úsvitom a mysl'ou mi prebleskol tento nezvyčajný sen. Pokrútila som hlavou, zdal sa mi bláznivý, ako niekedy sny bývajú. Nezdalo sa mi, že by som mu mala venovať pozornosť a so vstupom do nového dňa mi zišiel aj z mysle.

Dnešný spev Lumo sme viedli ja, Nole, Nalu a niekoľko ďalších. Dnes ráno to tu voňalo po citrónoch, no toto ovocie som zatiaľ na ostrove nevidela. Mňa však táto vôňa naplnila odhodlaním na našu cestu. Dostalo sa nám požehnaní. Bolo na nás, či sa vydáme hneď, či po rannom hodovaní. Vlastne sme sa s Nolem nedohodli ako to urobíme a Nole navrhol, aby sme si zajedli len niečo malé a potom sa vybrali na cestu.

Aj Hena a Zulu nám požehnali. Vníkala som tie ich pocity. Aj ja som ich mala pred niekoľkými dňami, keď sa

na výpravu vydával pre mňa vlastne neznámy pár. A toto bolo o niečo viac intenzívnejšie. Naše srdcia si boli jednoducho blízke.

A tak sme sa vydali. Ktorým smerom ísť? Na tom sme sa zhodli hneď. Pôjdeme smerom k lesu poza Tharu zemských. Jedna z indícií dávala tušiť, že bude treba vyjsť na horu. Zdalo sa to divné, pretože takto Thary nezvykli budovať. A predsa nám to nejakým zvláštnym spôsobom dávalo zmysel.

Kráčali sme asi pol dňa, nevediac či vôbec ideme správnym smerom. Až vtedy sme si uvedomili, že sme boli tak zabratí do nášho bádania, že sme ani nejedli. Len sme sa vždy napili z prameňa, na ktorý sme narazili. Rarika plody sa však nejedia poobede, to by nebolo moc dobré na spánok.

“Čo keby sme zjedli len jeden na polovicu?” - pýtam sa premýšľajúc aké plody by sme tu v lese mohli prípadne nájsť.

“To je dobrý nápad.” - poznamená Nole a už aj jeden vytiahne z batôžka.

Rozprestrieme si naše koberčeky a pustíme sa do jedla.

“Je to tu dost husté. Ani sa verit' nechce, že do tohto lesa vkročila ľudská noha.”

“Vegetácia tu rýchlo rastie. Je to ideálne miesto, kde skryť Tharu.” - doplní Nole.

Pochutnali sme si a chvíľu ešte sedíme, keď si to všimnem. Ako blesk z jasného neba si okamžite spomeniem na sen tejto noci.

“Pozri,” - ukazujem Nolemu a čítam znovu svoju indíciu o koreňoch smerujúcich ku hviezdám.

Nole sa rozosmeje, “tak ideme predsa len dobre. To musí byť ono.”

Sme šťastní, naozaj šťastní. Indície nie sú v poradí, takže aj to je taká malá záhada. Čo je skôr a na čo narazíme neskôr. No toto bolo každopádne dobré znamenie. Chvíľu sme si tu ešte posedeli a prešli si všetky naše indície. Rozhodli sme sa zájsť až k tomu vyvrátenému koreňu. Neviem vlastne prečo, len som mala pocit, že máme ísť až tam.

Od toho momentu, netušiac čo to vlastne spôsobil, no mala som pocit, že viem kam treba ísť. Nole bol prekvapený, ani moc neprotestoval, vždy keď som navrhla ďalší postup. Vždy sme si v tých kľúčových momentoch pozreli všetky naše nápovedy a zhodli sa v pokračovaní.

Pri tom starom koreni bola naznačená šípka. Bolo teda dobré, že sme sa vyštverali až k nemu. Nebolo to jednoduché, zem sa nám pod nohami šmýkala, no aj tak sme boli šťastní aj sme sa pritom nasmiali a hovorili si, že keby nás niekto teraz videl, asi by sa popučil od smiechu, keď sme obaja padli pekne krásne na svoje zadky. Napokon prišla aj na nás kríza. Bola som si istá, že máme ísť vľavo. Nolemu to však nedávalo nijaký význam, pretože vpravo už bolo vidieť to známe drevo do Thary.

“Čo ak je to len falošná cestička? Predsa srdce máme na ľavej strane.”

Veľmi som tým Noleho nepresvedčila. Chvíľu sme na tom rázcestí stáli a dohadovali sa čo ďalej. Zvečerievalo sa a ja som si bola istá tým, ktorá cestička je správna. Nakoniec sa na chvíľu stíšil, ponoril do seba, pomodlil sa, aspoň tak sa mi zdalo. Zdvihol hlavu a jasne prehovoril.

“Tak dobre, poďme vľavo.”

Tá cesta nebola vôbec ľahká. Zrazu prudko stúpala, museli sme jeden druhému pomôcť, aby sme nespadli. Nebol to nijako zvlášť dlhý úsek a predsa nám dal zabrat’.

Keď sme vyšli hore, zostali sme očarení výhľadom do krajiny. Nič nenasvedčovalo, že by sme boli v Thare, keď tu som si všimla, niečo ako vchod do jaskyne. Nole ho preskúmal a pobrali sme sa dnu.

Hneď ako sme vošli, uvedomili sme si, že sme správne. Bolo to neuveriteľné, no Thara lásky, bola zjavne v jaskyni. Premýšľali sme, čo ale so svetlom. Jaskyne ich moc nemávajú. A tak sme v tom jaskynnom vstupe nejakú tú chvíľu postávali, zamýšľali sa nad tým, ako pokračovať ďalej.

Myslím, že nám to v jednej chvíli obom naraz docvaklo a rozosmiali sme sa. Nebolo viac pochyb, že sme správne. Nielen na mieste, ale aj v správnom čase. Trvalo to už len chvíľu. Chytili sme sa za ruky a vnímali ako nám behajú zimomriavky po celom tele. Ten jaskynný vchod

osvetľovali lúče zapadajúceho slnka. No nielen to. Bolo vidieť do celého priestoru, ktorý sa tu pred nami otvoril.

Vykročili sme do toho ticha, s odhodlaním, naplnení tichým šťastím. Bolo nutné využiť ten čas zapadajúceho slnka a tak sme nestrácali žiadnu ďalšiu chvíľu. Jaskyňa bola pozoruhodná. I tu boli tie skaly oranžové s belavými pásmi, skaly aké som dosiaľ videla len v kmeňovej osade ohnivých. A k tomu tá úchvatná hra svetla. Jaskyňou sa vinula tichá riečka a v tomto svetle zapadajúceho slnka vytvárala na stenách krásne odlesky. Bola som z toho priam vo vytržení.

A potom, potom sme si všimli niečo, čo nad akékoľvek pochyby nám prezradilo, že sme skutočne v Thare lásky. Neviem si ani predstaviť ako to urobili. Keby som nevedela, aké ťažké, naozaj ťažké je drevo, čo sa používa na Tharu, tak by som sa nad tým asi ani nepozastavila. No toto bolo niečo iné. Drevo Thary bolo tu v tejto jaskyni. Pôsobilo pozoruhodným dojmom v tejto svetelnej hre. Za ním bol ďalší otvor.

“Myslím, že tam je východ.” - hovorí Nole a ukazuje na tento druhý otvor. “Takže ráno, keď to tu svetlo znovu osvetlí, budeme môcť bezpečne vyjsť von.”

Prikyvujem a uvedomujem si, že ako slnko viac a viac zapadá, tak onedlho tu bude naozaj tma. No práve tu, na tom mieste predstavujúcom Tharu je niečo v samom strede. Sú tu dve truhličky.

Pokľakli sme ku nim. Nole prešiel rukou po znakoch na jednej z nich a prečítal: “Vitajte v samom srdci Thary lásky”. Otvorili sme ju práve včas, pretože svetla tu bolo každou chvíľou menej a menej. Našli sme tu sviečku, dost veľkú, myslím, že tak akurát na celú noc. Zapálil ju a potom sme si uvedomili ešte niečo. Ten druhý otvor bol ukončený jazierkom. Tu sa hromadila voda z tej malej riečky. Voda z jazierka potom jemne stekala dolu po skale do hlbokkej rokliny.

Okolo toho jazierka bolo niečo, čo som nevedela identifikovať. Boli tu jemné čierne zrníčka. Zdalo sa mi, že sa aj v svetle trošku ligocú a tiež, že odlesky farby sú do tmavej fialovej. No Nole zjavne vedel čo to je.

A tak zapálil sviečku a potom zapálil aj toto čierne neviem čo. Takmer okolo celého jazierka sa rozohorel oheň.

Plamene nešľahali do výšky, skôr sa ohník držal pri zemi, prinášal jemné teplo a príjemné svetlo. Len to miesto, kde riečka ústila do jazierka a tam kde bol skalný previs nie.

Takmer som ani nedýchala. V jaskyni bolo ticho.

Dychberúce, že tlkot vlastného srdca som hádam počula.

Sviečku vložil do misy, kde boli mozaikovite umiestnené malé zrkadielka. Vďaka nim sa mihotavé svetlo sviečky znásobilo.

Čakalo nás tu aj malé pohostenie. Ako mohli vedieť, že nájdeme Tharu už dnes? Zajedli sme si z neho a aj sa napili lahodnej vody a prichystaného nápoja. Slnko už bolo zapadlo. Nole si zoblíkol svoj odev, a ponoril sa do jazierka. Srdce sa mi rozbúšilo tak, že až v sluchách som počula jeho ozvenu. Ja som sa teda tiež vyzliekla, no nechala som si na sebe tenké šaty, čo sa tu používali na kúpanie. Teraz mi bolo jasné, prečo v inštrukciách boli napísané.

Pridala som sa k Nolemu. Tak ako v tom jazierku, čo som sa kúpala prvé dni na tomto ostrove i tu som sa podoprená

rukami a hlavou položenou na nich, oprela o skalný okraj a pozerala na oblohu. No tuším, že s raňajším slnkom výhľad do krajiny bude viac ako krásny.

Voda bola príjemná. Nevieam ako to bolo možné, ale ani táto jaskyňa nebola chladná, ako jaskyne zvyčajne bývajú. Bolo tu naozaj príjemne. Hodnú chvíľu sme sa tu len tak močili vo vode, viac v tichu. Myslím, že obaja sme potrebovali nechat' dosadnúť zážitky tohto dňa.

Potom Nole vyšiel z vody, osušil sa a o chvíľu som ho nasledovala aj ja. Spat' priamo na dreve Thary by nebolo nič príjemné, preto tu boli nachystané zmotané, vysušené liany, na ktoré sme si rozprestrelí svoje koberčeky.

Z truhlice Nole vybral hrejivý pléd, ktorým sme sa mohli zakryť. Kým doháral oheň obklopujúci jazierko sledovali sme divadlo hry svetla na strope jaskyne. V jednej chvíli som sa nadvihla či sa mi to len nezdá. Upútalo to pozornosť Noleho a ja som natiahla svoju ruku a ukázala na symbol čo je vyrytý nad samým stredom Thary.

Myslím, že aj jeho to prekvapilo. A potom sme si všimli ďalšie symboly. V širšom kruhu sa tu striedal symbol kvetu

Rhonie, symbol samotnej Aurory so symbolmi jednotlivých kmeňov. No ten symbol v strede som nepoznala. Opäť sme si ľahli a tíško sa rozprávali aké je to tu priam nadľudsky krásne. Ani neviem kedy a ako, zjavne som však zaspala a prebudila sa na svitaní, keď sa slnko ešte len chystalo na svoju púť. Skúsila som, aká je teraz voda v jazierku. Bola príjemná a tak som sa znovu doň ponorila.

Oprela som sa opäť o okraj a dívala sa do krajiny. Teda tak, ako to najlepšie šlo. Ešte len zore ju jemnučko začínali osvetľovať. Nole sa ku mne pridala. Bola to vlastne len chvíľa. Museli sme využiť ten čas, keď do jaskyne bude dopadať ranné slnko, aby sme bezpečne vyšli von. Sviečka dávno dohorela a druhá tam nebola.

Vtom som si spomenula na ešte niečo. Predsa, nemali sme tu nájsť aj my nejaký dar? Pripomenula som to Nolemu a on sa rozosmial s tým, že tiež mu to práve napadlo a že sme sa vlastne nepozreli do tej druhej truhlice. Posledný pohľad do prebúdajúcej sa krajiny, vyšli sme z vody von a stroho sa osušili.

Vedeli sme, že čas sa nám v tejto tajomnej jaskyni kráti. Rovnako, podľa inštrukcií z prvej truhlice sme to tu mali dať na poriadok, vziať si na cestu pripravené plody rarika a tiež na tie malé horiace kamienky naliať akúsi tekutinu. Stále tu bolo viac šero ako svetlo, no Nole vrátko začal robiť čo bolo treba. Ja som zatiaľ zrolovala naše koberčeky a nachystala ich na cestu. Odložila nabok liany, ktoré tu ostanú nachystané pre ďalší pár.

Z predchádzajúceho dňa nám zostal jeden plod rarika, no tu na nás čakali na cestu späť dva ďalšie. Ponáhľali sme sa ako sme len vedeli, pretože sme si chceli vychutnať ten moment, keď jaskyňu zaleje ranné slnko. Vtedy sme chceli mať všetko nachystané a v tom svetle sa pozrieť aj na svoj dar.

Nole mi podal jednu z nádob a podľa toho ako to robil on, som aj ja polievala tie malé kamienky. Boli naozaj zvláštne. Sotva sme to dokončili, keď jaskyňu začalo zalievat' svetlo. Najskôr len trošku a práve vtedy sme pristúpili k druhej truhlici, otvorili ju a tam na samom dne sme uvideli dar našej lásky. Ako na povel, sme sa obaja rozosmiali.

80 - Zostup a cesta späť

Slnko viac a viac zalievalo túto čarovnú jaskyňu a nám bolo jasné, že je čas pobrat' sa späť. Napili sme sa lahodnej vody z riečky. Zaujímavé bolo, že v nej bola voda studená, ale v jazierku skôr vlažná, príjemná. Ešte chvíľu sme sa kúpali v zlatistom slnku, poďakovali sa za dar tejto skúšky, aj keď bola ešte len v polovici. Obaja sme si sadli na päty oproti sebe, doprostred Thary a chytili sa za ruky. Dívali sme sa jeden druhému do očí a potom sme obaja sklonili svoje hlavy v tichej úcte a vd'ačnosti za toho druhého. Slnko nás pritom láskalo svojimi lúčmi.

Až potom sme sa pomaly vydali naprieč jaskyňou k vchodu. Slnko nám svietilo od chrbta a všetko presvetľovalo. Prv ako sme vyšli na denné svetlo sme si dopriali ešte okamih, aby sme sa obzreli za sebou, za touto jaskyňou, pokochali sa pohľadom na srdce Thary lásky.

Dávali sme si načas, aby sme sa čo najdlhšie mohli vykúpať v jaskynnom svetle, v odleskoch trblietajúcej sa vodnej hladiny na stenách a strope. Keď sa slnko pohlo

vyššie a jaskyňu už priamo nepresvetľovali jeho lúče, vyšli sme aj my von na denné svetlo.

Vedeli sme, že nás čaká celkom náročný zostup. Ak to bolo náročné smerom hore, nevedela som si predstaviť aké nebezpečné to bude smerom dolu. A už vôbec som si nevedela predstaviť, čo v prípade, že tá cestička bola zmáčaná dažďom.

Kráčali sme pomaly, nemuseli sme sa nijako zvlášť ponáhľať. Keď sme prišli k tomu kritickému miestu, všimli sme si liany. Zdalo sa, že by mohli byť aj pevné, no celkom istí sme si veru neboli. Nole ich odskúšal a usúdil, že bude dostatočne bezpečné, pomocou nich zísť dolu. Najskôr šiel teda on. Pridržal sa jednej prepletenej, pomaly cúval a s každým krokom popustil o kúsok viac aj lianu. Keď prešiel týmto náročným úsekom zakýval mi. A tak som sa aj ja pustila podobným spôsobom.

Aj keď to nebol vôbec dlhý úsek, dal nám zabrat'. Kráčali sme ďalej a prišli sme na to malé rázsestie, kde sme sa podvečer predtým dohadovali, či ísť vpravo a či vľavo. Navrhla som Nolemu, že čo keby sme teraz preskúmali tú cestičku vpravo. Súhlasil.

Tá cestička nebola moc dlhá. Áno, na začiatku sa zdalo, že vedie do Thary, no viedla k malému prameňu. Bola tu tiež aj taká vyrezaná misa akú som už v Thare videla. Obzerali sme si toto miesto až Nole prehovoril:

“Mala si pravdu, falošná Thara. Jakživ som nepočul o niečom takom, že by na ostrove bolo a vôbec prečo?”

Pozorujem, že Nole je naozaj týmto objavom zaskočený.

“Toto miesto pôsobí, ... teda pripomína mi, ...” - akosi sa neviem vyjachtat’, “vieš, povedala by som, ako modlitebný kútik.” - hľadám slová, no zdá sa, že Nole rozumie čo chcem povedat’.

“Ak pár príde sem, môže sa tu stíšiť, rozjímať’. Tu zrejme ale naňho nečakajú dary. Je jasné, že ak nevieš cestu do Thary, tak ten jeden deň ak ho plnohodnotne využiješ je dostatočný, aby si ju našiel. Ak sa ale necháš zlákať touto cestičkou, tak do Thary môžeš vyraziť až na ďalší deň. Neverím, že by sem niekto prišiel skôr ako podvečer.” - moje myšlienky sú nesúrodé a vlastne ani neviem, či som do slov vložila to, čo chcem povedat’.

“Áno, väčšina párov sa na cestu vydáva hneď ráno. Kým sa pomotkáš v lese a nájdeš vôbec prvú indúciu, tak tiež si myslím, že ten terén a vzdialenosť ti tak akurát dovoľia prísť sem podvečer. Máš pravdu, ak by sme sa vydali najskôr preskúmať túto cestičku, tú druhú by sme mohli preskúmať až na ďalší deň a aj to čakať na večer, inak by sme sotva vedeli kam ísť. Je to vlastne skvele vymyslené.” - dodá s uznaním.

“Už len trafiť späť.” - dopoviem s úsmevom.

Voda v tomto prameni je naozaj skvelá a my sa rozhodneme zjesť rarika plody, čo na nás čakali v jaskyni. Pochutnali sme si a s odhodlaním sa vydali na cestu späť.

Na cestách s ockom som sa naučila jednu, možno trochu zvláštnu vec a všimla som si, že aj tu na Aurore sa používala. Vždy keď sme kráčali novým ešte nepoznaným terénom, vždy v istých momentoch, zvlášť v tých, ktoré pôsobili ako rázcestie sme sa jednoducho obzreli. Ak sa totiž kráčalo v opačnom smere na ceste späť, krajina často vyzerala inak. Pamätám si, ako ma to ešte ako dieťa prekvapilo. Vtedy som zistila, že toto malé zastavenie nám dokonca raz či dvakrát zachránilo život. Musela som sa

usmiať, lebo aj teraz nám bolo nápomocné, že sme tieto malé zastavenia počas včerajšieho putovania robili.

Vedeli sme, že sa už nemusíme ponáhl'at' a predsa v jeden kratučký okamih sa mi zazdalo, že by sme mali ísť svižnejšie. Zrejme aj Nole niečo vycítil, len sme sa na seba pozreli a celkom mimovoľne sme pridali do kroku.

Zrazu nás len oviol studený, naozaj studený vietor. Nebol silný, no z jeho chladu ma poriadne striaslo. Ešte hodnú chvíľu sme kráčali v pomerne rezkom tempe, keď sme si všimli neďaleko jedného muža. Priam naliehavo na nás zamával, aby sme išli jeho smerom. Neváhali sme ani chvíľu. A veru bolo to len tak tak.

Nevedela som, že sa neďaleko skrýva dom Mhenea, ale bola som zaň nesmierne vd'ačná. To čo vzápätí prišlo, nuž, nechcela by som byť v tej chvíli vonku. Veru, sotva sme stihli zísť na priedomok, keď sa spustil bláznivý lejak, hotová prietž. Prvý moment som bez slova len sledovala čo sa to deje. V druhom som sa pozrela na Noleho a usmiala sa naňho. Tento lejak mi pripomenul tú chvíľu keď mi prvý krát Nole dal bozk na vlasy. Aj vtedy sme len tak tak vbehli pod tie dlhé prístrešky.

Museli sme sa smiať. Potom obaja muži zvažovali, vymenili si pár slov, o vyslaní signálu, že sme v poriadku a v bezpečí. Napadlo mi tiež, že pri našej poslednej zastávke sme tam takmer tú palicu zabudli a veru predstava, že by sme sa museli pre ňu vracat' po rozmočených cestičkách sa mi vôbec nepozdávala. Našťastie sme spravili len pár krokov, keď sme si to uvedomili a palicu sme vzali so sebou. Koľké šťastie.

Mohli sme tu prečkať tento dážď, nesmeli sme sa tu zdržiavať viac ako bolo nutné. To patrilo k pravidlám tejto skúšky. Ak by sa pár dostal, do nebezpečnej situácie a bol nablízku niekto kto mohol pomôcť, túto pomoc mohol pár prijať a využiť. No nie viac, ako bolo nutné.

Raz sa stalo, že sa jeden z páru poranil, žena to bola a asi to bolo aj šťastie, pretože muž ju vedel vziať a odniesť ju práve sem na ošetrenie. Opačne by to zrejme bolo o dosť náročnejšie.

Ponúkli nás teplým nápojom a veru padol nám vhod. Nole sa rozprával s mužom, hovorili o akejsi žene, ktorej sa nie dobre vodí. Zvažovali už, že ju prevezú do Roraimy. Urobili už aj kontrolu na Mhenea lôžku, no na nič zásadné

nevedeli prísť a žena ďalej prepadala zvláštnemu smútku. Nole ponúkol spev Thia. V ňom bol naozaj skvelý, ako som vyrozumela, nebolo lepšieho majstra na ostrove akým bol práve on.

Muž ho odviedol k žene. Počula som, ako začal spievať ten pre mňa už tak dôverný spev a predsa som mala pocit, že je niečo nesprávne. Spev Thia pôsobí upokojujúco, no počula som ako táto žena začala srdcervúco plakať. Spev utíchol a ja som premýšľala čo sa vlastne deje. Ani neviem čo mi to napadlo, zdvihla som sa a zašla do tej miestnosti. Žena plakala, Nole ju držal za ruky a myslím, že sa snažil na ňu naladiť. Ako som vošla a uvidela ich, neviem ako, no vedela som, čo je vo veci.

Podišla som ku nim, dotkla sa Noleho pleca a on sa na mňa prekvapene pozrel. Myslím, že pochopil aj bez mojich slov, aby ma s tou ženou nechal samú. Sadla som si k nej. Dívala sa na moju stuhu a jej pohľad ma utvrdil v tom, že sa nemýlim. Bola o niečo staršia odo mňa. Slzy jej stekali po lícach, chvíľu sme sa dívali jedna druhej do očí, potom som ju objala a spočinuli sme v tomto tichom objatí.

Aj ona túžila po láske, no z nejakého dôvodu tá spriaznená duša bola ktovie kde. Väčšina jej priateľiek, mladých žien s ktorými vyrastala, sa už tešili na potomkov, či už boli obdarené ratolesťami. Zdalo sa jej, že láska sa jej vyhýba. Domnievala sa, že mladý muž z neďalekej osady, ktorý sa okolo nej začal motať, že hádam on je mužom jej srdca. Lenže jemu sa páčila jej priateľka a vo chvíli keď vyšla táto pravda na svetlo sveta, ju prepadol smútok. Cítila sa zradená a využitá.

Dlho, veľmi dlho som ju len ticho držala v náručí, načúvala jej vzlykom. Nezažila som to čo ona a predsa som chápala jej bolesť. Pripomenula mi Tima, tú jeho nenaplnenú lásku. On zostal sám. Bude to vari osudom aj tejto mladej ženy? Dúfala som, že nie. Zdalo sa mi, že jej esencia je esenciou matky. Neviem kde sa to vo mne vzalo, len tak to zo mňa vypadlo, celkom prirodzene, akoby som prosto vedela.

“Teraz máš dôležitú úlohu. Musíš zísť do Roraimy. Vyjdi hore, na samotný vrchol. Tam je tvoja láska.”

Pozrela na mňa akoby som padla z mesiaca.

“Do Roraimy?” - pýta sa neveriacky a ja ju uist'ujem: “Do Roraimy.”

Sama síce nechápem kde sa vo mne vzala všetka tá istota, no niečo mi hovorí, že je to tak správne. Vzápätí ma objíme a v tom objatí mi šepne do ucha: “Dobre, vydám sa do Roraimy, aj keď nerozumiem, verím ti.”

Pri tých posledných slovách ma zalial dosiaľ nepoznaný pocit. Bol to záväzok a ja som si nemohla byť istá výsledkom. Tak či onak som jej popriala veľa síl a zdaru na tejto jej ceste. Slzy jej ešte stekali po tvári, no usmiala sa na mňa. Práve vtedy vošiel do miestnosti ten muž a všimla som si prekvapenie v jeho tvári.

So ženou som prehodila ešte niekoľko málo slov o tom, že bude dobré zájsť aj do Thary. Prikývla a ja som sa pobrala späť za Nolem. Díval sa na mňa trochu podivne. Myslím, že počuli všetko čo sme sa so ženou rozprávali. Nevedela som celkom prečítať jeho výraz, no aj tak viem, čo mi chcel povedať. Tej žene som povedala, že v Roraime ju čaká láska. To bolo to, čo sa mu nepozdávalo. Vnímal to, ako sľub, ktorý som nemala dať. Nevedela som mu to vysvetliť, pretože sama som tomu nerozumela, no akoby

niečo vo mne vedelo. Na to len ticho prikývol a napokon sa usmial.

Ako mávnutím čarovného prútika dážd' ustal a my sme sa mali podľa pravidiel tejto skúšky pobrat' ďalej. Kráčali sme v tichu. Nole mi neskôr prezradil, že nad celým týmto preňho zvláštnom zážitkom premýšľal. Ešte sa mu nestalo, že by Thia spev nepomohol, no vzápätí priznal, že vo chvíli ako začínal spev, na chvíľočku sa mu zazdalo, že to nie je to, čo táto žena potrebuje. Bolo to jemné, prchavé a vlastne dosiaľ preňho nepoznané.

Vedieť rozlíšiť kedy je spev Thia potrebný patrilo k jeho kvalitám. Myslím, že naozaj ho to zaskočilo. A tak sa pýtam, či predsa len tieto silné zážitky z uplynulých dní a hodín nemohli ovplyvniť jeho vnímanie. Po chvíľke zamyslenia, súhlasil, že to dáva zmysel a zrejme to tak bude. Dosiaľ ani on nezažíval také silné emócie, aj pre neho bolo toto nové.

Ja sama som nevedela čo si myslieť. Mala som pocit, že ma vedie niečo väčšie ako som ja sama. Že jednoducho tá žena nepotrebuje nič viac ako len plece, na ktorom sa môže

vyplakať, pretože nerozumie tomu čo sa v jej živote odohráva, prečo sa jej muži skôr vyhýbajú.

Nakoniec sme sa zhodli, že tak ako tak, cesta do Roraimy jej nepochybne pomôže.

Teda, ja som o tom nepochybovala vôbec.

Ten pozoruhodný pocit, ktorý som prvýkrát mala toto popoludnie, sa začal zjavovať čoraz častejšie. Vtedy som netušila čo to je, no bol veľmi silný a počas nasledujúcich rokov som sa učila mu pozorne načúvať, vedieť čo v skutočnosti hovorí.

Premýšľala som, či ešte Tenu uvidím, či sa s ňou stretnem a ako to v skutočnosti dopadne. V tom okamihu sme sa už blížili k osade zemských. Pomaly sa zvečerievalo a my sme si len čerstvou vodou opláchli naše tváre a napili sa pramenitej vody. Krátko predtým, sme si pochutnali na šťavnatých, hodne sladkých plodoch a čerstvá voda nám padla veľmi vhod. Vybrali sme sa do centrálného pavilónu. Tam nás ešte čakala malá ceremónia.

Bola som nesmierne unavená a šťastná zároveň. Tešila som sa, ako padnem do siete a budem spať. No tento večer

sme mali ešte viesť spev Lumo. Mali sme ešte chvíľu, aby sme sa naladili, pripravili a potom sa náš spev rozlial do okolitej krajiny.

81 - Príbeh nášho života

Po samotnom speve Lumo, keď sme zišli späť do pavilónu, čakala tu na nás vodkyňa zemských. Uzanlivo nám pokývala hlavou, usmiala sa a vyhlásila:

“Túto skúšku lásky - najst' a vstúpiť do srdca Thary lásky ste zvládli. Je len málo párov, ktoré to zvládnu takto skvele, ktoré sa nedajú oklamať nástrahami.”

Boli tu aj Hena a Zulu a ešte jeden trošku starší pár. Nerozumela som ako vedeli, že sa vrátíme už dnes. Až keď sme potom všetkom kráčali späť k host'ovským domom, mi Nole prezradil ako to zrejme je možné a Nalu to vzápätí potvrdil. Zároveň nás však upozornil, aby sme pred nikým o tom nehovorili.

Tak ako sa Nole domnieval, vo chvíli ako sme v jaskyni zapálili ten kruh okolo jazierka, tak z nejakého miesta to bolo vidieť. Jeden z tých vyvolených, čo dohliadal na pútnikov lásky, tak vedel, že sme Tharu lásky našli už hneď v prvý večer nášho putovania. Takto to vedeli. Hneď som si spomenula ako sa v tej chvíli, ako sa okolo jazierka rozhorel ohník Nole zasmial a pozrel sa tým jaskynným otvorom do krajiny. Pravda, bola už tma nič nevidel, ale ako priznal, presne to mu v tej chvíli napadlo, a síce že zapálenie tých kamienkov môže mať aj takýto význam.

V rámci pravidiel tejto skúšky platilo, že na ceste z Thary sme sa nemali nikde moc zdržiavať, aj keď sa počítalo s tým, že na ceste späť, pár preskúma aj tú pravú cestičku. Nás zdržala aj tá prietrž mračien. Aj preto bolo potrebné vyslať správu.

Medzitým, boli do centrálného pavilónu pozvaní tí, čo mali túto skúšku podstúpiť po nás. Keďže my sme ju zvládli veľmi rýchlo, bolo na nich, či chcú túto skúšku podstúpiť skôr, ako sa predpokladalo. Rovnako bol dopitovaný aj ďalší pár. Ten bol z neďalekej osady a šťastím bolo, že ten deň doobeda prišli už do kmeňovej

osady zemských. Sami si vraj neboli istí prečo, len mali pocit, že už majú vyraziť na cestu. Bola to súhra okolností, ktoré by sme hádam ani nevedeli v takom plynulom toku napláňovať.

Aj tento pár súhlasil, že je pripravený podstúpiť túto skúšku prv ako sa plánovalo. No a tak ten večer, keď sme prišli do centrálného pavilónu opäť sa odohrala táto malá ceremónia. Po chrbte mi behali zimomriavky, bola som premožená emóciami. Tentoraz ten nový pár prečítal prísľuby, ktoré sme s Nolem potvrdili. Rovnako aj Hena a Zulu. Bola som naozaj dojatá. Zdalo sa to ako chvíľka, čo sme stáli na ich mieste.

Tak ako pár niekoľko dní pred nami, aj my sme tu odhalili ten dar našej lásky. Bol to zápisník v knižnej väzbe, spolu s krásnym perom, kde boli vyryté naše mená. Na zápisníku naproti tomu boli len naše iniciály, písané ozdobným písmom a v spodnej časti symbol Aurory. Ten zápisník niesol názov: Príbeh nášho života. Áno, budeme ho písať spoločne. Bolo to úchvatné dielo a poviem vám, ten papier bol vskutku skvostný. Už som sa tešila ako sa pero po ňom bude krásne kĺzať.

Dohodli sme sa, že si sem zapíšeme naše pocity aj z tejto skúšky lásky. No museli sme si dať pozor, bolo zakázané uchovávať písomne či obrazom čokoľvek čo sa týkalo Thary lásky. Toto poznanie, kde sa nachádza, aká cesta k nej vedie bolo prísne strážené. Tento večer nás už zmáhala únava a my sme vedeli, že na ďalší deň si k tomuto vyhradíme čas a že zjídeme v tichu aj do Thary zemských. No teraz som sa už tešila na tú moju siet' a na spánok. V mysli sa mi vynárali všetky tie obrazy z uplynulých dvoch dní a mne bolo blažene. Zaspala som rýchlejšie ako som sa vôbec nazdala.

Ráno, na svitaní sme sa nachystali a vybrali opäť do centrálného pavilónu. Večer som tam mala nechať svoju stuhu prvých požehnaní. To ráno Hena a Zulu dostali požehnanie na cestu tejto skúšky lásky. Tešila som sa spolu s nimi a pri rannom speve Lumo mi tíško stekali slzy po líkach od radosti, dojatia a šťastia, ktoré sa vo mne len tak mihotalo a nevedelo sa upokojiť.

Prv ako sme opustili tento pavilón dostala som späť svoju stuhu požehnaní. Pribudla na nej nová výšivka. Dva pásiky ružovkastej farby a vodkyňa zemských mi ju sama opásala

a uviazala. Potom sme sa vybrali do host'ovských domov na ranné hodovanie.

Tak ako aj my, aj Hena a Zulu si len niečo málo zajedli a vydali sa na cestu. Bola som zvedavá ako im to pôjde, či budú úspešní tak ako my. Najradšej by som im všetky tie záludnosti tej cesty prezradila. No vzápätí som si uvedomila, o čo by som ich v skutočnosti pripravila. To som im nemohla urobiť. Tá skúška mala svoj význam oveľa väčší ako som si vtedy uvedomovala. Až postupne som si význam všetkých jej úskalí uvedomovala a bola som vd'ačná za to poznanie.

Celý tento i ďalší deň sa mi zdalo, že sa vznášam na obláčiku. Po rannom hodovaní sme sa rozhodli zísť do Thary zemských. Pobudli sme tu veru hodnú chvíľu. Bolo tu ticho, boli sme tu sami a mohli sme sa s Nolem nerušene porozprávať o našom zážitku. Zvažovali sme, čo bude náš prvý zápis v tomto denníku. Rozprávali sme sa aj o tom, kedy sa vlastne začala naša spoločná púť. Nole mi rozprával ako mi spieval spev Thia, kým som nehybne ležala na lôžku a nik, ani ja sama netušila, či sa ešte do života vôbec vrátim.

Ja som mu na oplátku hovorila, že vždy keď som ho potom stretla na chodbe a počula jeho hlas, moje srdce sa rozkmitalo v podivnom rytme. Smiali sme sa nad našimi krátkymi spomienkami, ako sme si nachádzali cestu jeden k druhému a postupne si uvedomovali to, čo zrejme už naše srdcia vedeli. Nakoniec sme sa rozhodli, že sa s niekým poradíme, nevedeli sme sa zhodnúť na tom, čo by mohol byť ten náš prvý zápis v tomto príbehu nášho života. Bolo toho toľko čo si zaslúžilo poznamenať si. Zhodli sme sa na jednom, že si na to necháme čas, že budeme načúvať našim srdciam, čo je to dôležité, to podstatné a čo uchovať aj do slov.

Naozaj som sa ten deň vznášala a cítila sa nesmierne požehnaná.

Vrátili sme sa z Thary, Nole chcel zísť za nejakým mužom a ja som si sadla do malého pavilónu pri host'ovských domoch. Zanedlho sem prišla aj Tina, príjemne sme sa rozprávali keď som si všimla mladú ženu. Bola to Tena. Kráčala rozhodne, bez akéhokolvek zaváhania. Aj keď nebola z tejto osady ale jednej z pril'ahlych, ako sa hovorilo. Jej osada bola v správe práve zemských a tak si

šla za tohtoročnou vodkyňou pre požehnanie na cestu do Roraimy.

Hovorila som Tine aj o tom nevšednom zážitku v dome Mhenea s touto mladou ženou, že vôbec nechápem čo sa udialo, no odrazu sa mi zdalo, že jednoducho "viem".

"Hm, áno, poznám tú dievčinu. Máš pravdu, jej esencia je esenciou matky. Najľahší spôsob ako naplno nechať rozvinúť túto esenciu je stať sa biologicky mamou a k tomu potrebuješ partnera. No a ak sa nedarí naplniť túto túžbu, tak t'a to môže časom zlomiť.

Cesta do Roraimy jej nepochybne pomôže. Či tam nájde to čo hľadá, ťažko povedať. Niekedy nás samotná túžba tak zväzuje, drží nás v akomsi napätí až nevidíme, že život nám pripravil iné prekvapenia.

V Roraime je jedna žena. Určite si sa s ňou stretla. Aj ona oplýva touto esenciou matky, no sama zostala bez detí. Povieš si, že je to tak trošku krutá hra života. Lenže ona je prosto skvelá. Jej det'mi sú všetky deti Aurory. Našla spôsob ako túto svoju esenciu uplatniť pre všetkých. Rozvíja tak zároveň aj svoj dar. Myslím, že by sa to nestalo,

keby sama mala vlastné deti, ale môžem sa aj mýliť.

Neviem či poznám niekoho s tak láskavým srdcom, ktoré dokáže povzbudiť, keď tápeme, keď si nie sme istý tou cestou, čo nám život ukazuje. Bude zaujímavé, keď sa tieto dve ženy stretnú.”

Vidím ako sa Tina zamýšľa a v hlave jej zjavne naskakujú obrazy. Aj ja myslím na tú dievčinu a moc dúfam, že nájde to, čo hľadá. Keď pred chvíľou kráčala len niekoľko metrov od nás, zdala sa byť odhodlaná.

Niekedy, keď nenájdeme spôsob, keď z nejakého dôvodu zostane takáto túžba nenaplnená, niečo v nás sa môže proste zlomiť a duša začne chradnúť. Tieto Tinine slová mi ešte dlho zaznievali v hlave.

Chvíľu sme ticho, až ma tu Tina nechala samú. Tento deň je tak nádherne lenivý a tak sa rozhodnem tu zostať a vychutnávať si ticho, spev vtákov a všetku tú krásnu scenériu čo ma obklopuje. Premýšľam ako to vlastne je s tými darmi, esenciami a túžbami.

Nalu sa pristavil, chvíľu ma pozoroval až sa nakoniec predsa len spýtal:

“Nad čím tak tuho premýšľaš?”

A tak sa mu zverujem s mojimi úvahami a Nalu si ku mne prisadne. Vnímam, že sa zamýšľa, možno hľadá slová, ktoré by boli najvýstižnejšie. Áno, niekedy je tak ťažké nájsť slová, ktoré by vystihli to podstatné, to prchavé, to premenlivé čo život obnáša.

“Hm, ... esencia a dar sú vzájomne prepojené, vďaka tomu, je každý z nás jedinečný. Dar je to, s čím prichádzaš do tohto sveta, rozvíjaš a kultivuješ. Dar vždy obohacuje teba a všetkých, s ktorými svojim životom prechádzaš. Esencia je niečo, čo ti zároveň ale pomáha tým najlepším možným spôsobom svoj dar uplatňovať a rozvíjať.”

“A čo túžby? Čo ak sa nezhodujú s darom a esenciou? Čo ak ich nepodporujú?”

Pozorujem, že moja otázka Naluho pobavila.

“No, neviem si to celkom predstaviť. Túžby vychádzajúce z nášho srdca sú nápomocné v rozvíjaní a kultivovaní našich darov. Posúvajú nás vždy o kúsok ďalej. Väčšinou, aby si svoju túžbu naplnila, chce to aj odvalu. Samozrejme môže sa stať, že sa ti zapáči niečo, čo žije niekto druhý.

Zdá sa ti, že jeho život je v niečom lepší či jednoduchší, zvlášť keď práve prechádzaš svojou temnou nocou duše. Vtedy áno, vtedy sa môže stať, že budeš menej vnímavá voči túžbam svojho srdca.

No všetko je dočasné. Aj temná noc duše, zat'ážkavacia skúška, rovnako ako ten najkrajší deň, aký si len vieš predstaviť. Všetko raz pominie. A prv než sa spýtaš, tak áno, temná noc duše môže byť tak náročná, že nás začne opantávať tieň. No na to sú tu priatelia, ktorí nám včas poklepú po ramene, ukážu nám svetlo na konci tunela, ak ho sami nedokážeme vidieť a časť cesty budú kráčať s nami.

Túžby nášho srdca sú niečo nádherné. Nie vždy sú ľahké pre to naše malé pozemské ja, ktoré sa ľahko môže aj vystrašiť.”

Zdá sa mi, že preháňa. Nestretla som tu nikoho, kto by sa niečoho bál a Nalu zrejme túto moju námietku vycítil aj bez slov. Len sa usmial a dodal.

“Aj my poznáme strach. No hovoríme s ním, pýtame sa prečo je tu a prečo sa nás snaží spútať. Niekedy naše srdce

chce byť odvážnejšie, ako sa nám zdá, že sme. Ak rešpektuješ všetko živé čo tu žije, je tento ostrov bezpochyby bezpečné miesto. A predsa ak t'a srdce vyzve na púť do Roraimy, hoci svoj doterajší život si prežila v niektorej z kmeňových osád, chce to odvalu.

Rovnako všetci tí, ktorí pocítili volanie vydat' sa do sveta na pevnine. Ten svet je úplne iný, ale to vieš lepšie ako ja.”

Prikývnem a myslím na Tenu.

“Takže srdce, túžba tvojho srdca t'a môže viesť na miesta, alebo urobiť niečo nepredvídateľné. Ty sama si asi ako prvá odhalila, že Hena a Zulu k sebe prechovávajú lásku. Možno si myslíš, že to bolo pre nich jednoduché, no nebolo. Ich dary sú tak výnimočné, že pravdu povediac som si nevedel predstaviť, že by niektorý z nich vôbec vstupoval do vzťahu a zakladal si rodinu. Doteraz, tí ktorí mali dar ako Hena, žili sami. Nasledovať toto volanie svojej duše chcelo kus odvahy, akokoľvek nepravdepodobne ti to znie.”

Nechávam si to rozležať v hlave, no predsa len chcem vedieť ešte o kúsok viac o samotných esenciách. Vnímam však ešte niečo iné.

Pred rokom som chcela vedieť všetko hneď. Teraz je to iné. Viem, že čokoľvek potrebujem vedieť, tak sa tak včas stane. Musím sa usmiať pri tej spomienke mojich neutíchajúcich zvedavých otázok. Možno aj preto som teraz pokojná, keď mi Nalu oznámi, že tento rozhovor budeme musieť odložiť, že je v tento čas potrebný v centrálnom pavilóne. A tak tu po druhý krát dnes zostávam sama. Deň sa prehupol do svojej druhej polovice a ja som sa rozhodla sa tu ešte trochu poprechádzať. Je mi tak nejako blažene na duši.

Stále som nerozumela tej mojej esencií mostu. Nalu mi chcel rozprávať o akejsi legende, keď prerušil náš rozhovor. Možno zachytil správu, ktorú niekto vyslal. Ktovie, nepýtala som sa ho na to.

Aj keď je jar, neviem sa ubrániť pocitu, že musí byť predsa leto. Tak teplo a príjemne je tu. Južná strana ostrova je asi najviac hornatou časťou ostrova. No je tu tiež najúrodnejšia pôda. Pomaly kráčam. Kladiem si otázky k

mojej esencii, k daru a pýtam sa svojho srdca po čom vlastne túži. Vstupujem do mystéria. Len pred nejakým časom som sa to naučila a neprestávalo ma fascinovať ako to fungovalo.

Viac menej som to tu už poznala, lenže vstupom do mystéria, sa všetko menilo. Objavovala som nové chodníčky a to vždy vo chvíli, keď sa mi zdalo, že nikam ďalej ten ktorý nevedie, že sa budem musieť otočiť a vrátiť sa. Zacítila som zvláštnu vôňu, neviem či kvetov alebo nejakých sladkých plodov. Tá vôňa bola celkom neodolateľná. Miesila sa s vôňou mora, no nezdalo sa mi, že by som mu bola až tak blízko.

Až v jednom okamihu, som údivom len hlesla a dych sa mi zatajil. Vôbec som si neuvedomila nakoľko som stúpala, až kým som nevyšla na otvorený celkom vysoký útes. Podo mnou more, celkom plytké, no čo bolo úchvatné bolo to, že strážny ostrovný pás bol nesmierne blízko. Hádám ani desať metrov neboli od seba vzdialené. Nechápala som, že tu neurobili most. Dokonca aj výšku mali skoro rovnakú.

Takmer som ani nedýchala. Bol tak blízko a predsa vďaka tej priepasti sa zdal byť nedosiahnuteľný. Slnko sa hodne

naklonilo, zvečerievalo sa a ja som sa v jeho lúčoch kúpala. Prv ako sa začalo dotýkať obzoru, pobrala som sa späť. Mysľou mi prebleskla spomienka na stretnutie s tou zvláštnou bytosťou singu. Aj vtedy pri našom prvom stretnutí som si vyšla len tak podvečer sa prejsť. Srdce sa mi rozbúšilo, a tak som radšej pridala do svižného kroku. Rozhodla som sa, že na ďalší deň to ešte preskúmam, no vyrazím skôr.

A tak sa aj stalo. Ďalší deň som sa vybrala na prieskum toho čarovného miesta oveľa skôr, no tak som ním bola očarená, že opäť som sa vracala do osady až k večeru.

Vo chvíli ako som sa približovala k host'ovským domom, všimla som si, že Hena a Zulu sa vracajú späť. Namierené mali do centrálného pavilónu a ja som veru popohnala seba samú, aby som tam mohla byť spolu s nimi. Tešila som sa, že aj im sa podarilo túto skúšku lásky podstúpiť v takomto krátkom čase.

Tentoraz som to celé len sledovala. Celú tú krátku ceremóniu. Tentoraz tu však chýbal ďalší pár a tak vodkyňa zemských sama prečítala slová prísľubu o zachovaní tajomstva Thary lásky. Ďalší pár v poradí príde

až o niekoľko dní. Za ten čas bude ale môcť túto nevšednú Tharu navštíviť niekto, kto si opakoval, alebo si chce zopakovať obrad spojenia. Všetko na tomto ostrove bolo dômyselne premyslené a mňa to neprestávalo fascinovať. Ten večer sme opäť viacerí spievali spev Lumo. Milovala som ten moment, keď sa rozliehal krajinou a tu v tomto kopcovitom teréne sa tak krásne ozýval.

82 - Prameň

Zulu a Hena tu zotrvali niekoľko ďalších dní. Hena sa pridala ku mne v podkrovnej izbe a mňa tešili tie chvíle večerných rozhovorov, keď sme si ľahli do svojich spacích sietí. Zdalo sa mi, že Hena priam žiari, že je naozaj šťastná.

“Áno, som.” - potvrdila mi raz v taký večer, keď sme už obe ležali. Cítila som, ako sa pri tom usmieva. Svieži vzduch prúdil dnu, doliehali k nám pomaly tichnuce zvuky z blízkeho lesa a objavovali sa nové. Milovala som takéto

chvíle. Niesli v sebe niečo prosté, tak jednoduché a predsa neopakovateľné. Oddávala som sa týmto príjemným pocitom a spomienkam, keď Hena nečakane pokračuje ďalej.

“Vieš, doteraz tí, čo oplývali mojim darom, zvyčajne žili sami. Myslím, že aj preto ma desilo prijať plne svoj dar. Tento dar je veľkou službou a ja som si nevedela predstaviť, ako by som zároveň mohla naplniť svoju túžbu po rodine.”

Uvedomujem si, že si vlastne ani neviem predstaviť Henu bez muža a detí okolo nej, bez toho, že by vytvorila novú rodinu. Toto priznanie Hena hovorila tichým hlasom. A ja som už o niečo viac vďaka Naluovi chápala. Áno, myslím že mal pravdu, keď hovoril o tom, že niekedy v napĺňaní našej túžby, musíme byť aj odvážny.

Spýtala som sa jej, či nemá strach, obavy zo spoločného života. Vo chvíli, ako som to ale vyslovila, som túto svoju otázku oľutovala, no Hena ma opäť prekvapila.

“Iste že mám. Je to nová etapa môjho života. Teším sa na ňu, no viem tiež, že nebude ľahké zladit' naše nevšedné

dary a to môže vyvolať rôzne nálady. Aj ja mám pochybnosti, či budem dobrou ženou môjmu mužovi, či nebude zo mňa nakoniec sklamaný. Akokoľvek, všetci máme svoje predstavy a aj očakávania. Nie o všetkom sa spolu rozprávame, pretože nepochybne sú veci, čo sú pre jedného prirodzené a ani ti nenapadne, že ten druhý to môže vnímať inak. Ale verím, že nájdeme ten najlepši spôsob, aby sa naše dary rozvíjali a my zároveň rozvíjali náš vzťah.

Na začiatku sa nám zdalo, že naše dary sú od seba hodne vzdialené, že hádam viac ani nemôžu byť. Lenže potom, vieš, hodne sme sa o tom rozprávali a uvedomili sme si, že nejakým zvláštnym spôsobom sa môžu aj podporovať. Samých nás to prekvapilo a boli sme dojatí, keď som zistila, že jeden z odchádzajúcich si celý svoj život uchovával veľmi bolestivú spomienku.

Bola, povedala by som, až schovaná niekde hlboko v jeho vnútri. Celý čas tam ale bola a celý jeho život mu nedovolila, aby vstúpil do vzťahu so ženou, ktorú miloval. Bolo to desivé poznanie. A predsa v tento čas, keď sa priblížil koniec jeho pozemskej púte prihlásila sa o slovo.

Zaskočilo ma, keď vyplávala na povrch, keď zrazu z ničoho nič sa ten muž rozplakal ako malé dieťa. No potreboval, aby tá dávna bolesť bola zahojená.

Ten večer som sa Zulumu zdôverila s týmto zážitkom a on sa ma spýtal, či by s tým mužom mohol hovoriť. A tak na druhý deň sme za ním spoločne zašli. Povedala som mu, že možno bude pre neho prospešné, keď sa porozpráva priamo so Zuluom, i to, že čo - to som mu už naznačila. Nenamietal a tak som ich nechala samých.

Célie, neviem presne o čom sa s ním Zulu rozprával, ešte celkom nerozumiem jeho práci, ako postupuje, ako vie čo má povedať, je to jeho vzácny dar, no ten muž od toho dňa nabral nové sily a pookrial. Keď o dva mesiace opustil tento svet, bol vyrovnaný a spokojný. Deň predtým mi povedal, že je rád, že všetky svoje záležitosti a všetko čo ho ťažilo dal na poriadok.”

Ticho načúvam. Nemyslela by som si, že si tu niekto bude celým svojim životom ťahať ťaživý zážitok z detstva, naviac taký, čo ťaží na duši. A predsa sa tak zrejme občas stalo. Obohatená o toto nové poznanie som nakoniec zaspala aj ja.

S novým ránom, prišla nová radosť. Počas noci sa mi zdalo, že sa moc schladilo a tak som sa rozhodla zatvoriť okno. Aj Hena to ráno ocenila. Ako som ja ale zbožňovala ten jarný čas, keď sa do chladného vzduchu miesili slnečné lúče a nasmelo ho zohrievali. Keď som mohla zobliecť jednu vrstvu a stále mi bolo príjemne. Aj keď počas dňa sa mi zdalo, že je hádam už leto, večer a ráno bolo predsa len cítiť ešte chlad.

Ranné rozhýbanie sa i spev Lumo ma naplňali v tieto dni neveriteľnou radosťou. Priam až tou nevinnou detskou. Ten moment, keď sme sa počas rozhýbavania zladili a ja som vždy znovu a znovu mala pocit, že sme jedným telom, jedným orchestrom, bol jednoducho veľkolepý.

Pri rannom hodovaní nám Hena a Zulu oznámili, že zostanú ešte dva dni. I to, že tento deň sa vydajú do jednej z príľahlých osád. Vyrozumela som, že Hena by tam mohla mať prácu a Zulu sa rozhodol, že ju bude doprevádzať. Aj Nole sa rozhodol ísť spolu s nimi. Ja som nepocitovala volanie ísť s nimi, naopak ma to ťahalo znovu do mystéria blízkeho lesa. Spočiatku som však so sebou začala zápasiť, či by nebolo slušnejšie, pridať sa k nim. Myslím, že Nalu

to postrehol. Len sa na mňa pozrel a ja som hned' vedela, že je v poriadku ak pôjdem za volaním svojej duše.

Už už som im chcela popriať, aby si to užili, keď mi napadlo, že ak Hena cíti toto volanie zájsť do tej osady, tak sa to zrejme bude týkať smrti. Zaváhala som, čo im teda na cestu popriať. Opäť raz som sa ponorila do svojich myšlienok, túlala sa touto krajinou a moc nesledovala čo sa hovorilo.

Nalu ma ale pozoroval a to ma vrátilo späť do prítomného diania. Musela som sa usmiať nad sebou, ako ľahko som sa opäť raz dala zlákať svojimi myšlienkami.

“Prepáčte, trošku som sa zamyslela. Ak vám to nebude prekážať, ja by som dnes rada zašla do lesa. Mám pocit, akoby ma volal.”

“Tak to nesmieš odmietnuť.” - Nole sa na mňa usmeje a zľahka sa dotkne mojej ruky.

Zvyšok rána a ranného hodovania prebehol celkom rýchlo, no možno to bolo tým, že sa neustále o slovo hlásili neutíchajúce myšlienky. Bola som ich plná. Po rannom hodovaní sa nachystali na cestu a vyrazili. Ja som ešte zašla

za Tinou. Počas hodovania mi naznačila, aby som tak urobila prv ako sa vydám do lesa.

“Je niečo, čo by som mala vedieť, na čo si dať pozor?” - pýtam sa jej a myslím pri tom na svoje stretnutie s tou záhadnou bytosťou singu. Rýchlo dodávam, na vysvetlenie, čo tým myslím.

No Tina ma upokojuje, že je bezpečné ísť do lesa. Dáva mi malé fláštičky. Netuším na čo vlastne, a vlastne mi nič k tomu neprezrádza, len že pre istotu, ak by som na niečo zaujímavé narazila a žmurkne na mňa.

Celé sa mi to zdá čudné, no nenamietam. Beriem si napokon aj tak malý batôžtek, tak tam pridávam aj tieto fláštičky. Keď som sa nadránom prebúdza, v mysli mi naskočil obraz, ako sa kúpem v akomsi jazierku. Možno preto ma to tak ťahá dnes do tohto lesa.

Onedlho som už kráčala lesnou cestičkou, za sebou som ešte stále vnímala osadu. Rozhodla som sa, že opäť to urobím tak, že do lesa vstúpim ako do mystéria. Aký zámer si zvolit'? Hodnú chvíľu som váhala, keď mi zrazu len napadlo, že veľmi túžim, aby náš spoločný život s

Nolem bol požehnaný. No tiež som túžila viac preniknúť do svojho daru a esencie. Nevedela som sa rozhodnúť s čím teda vstúpiť do mystéria, až som zrazu len zostala stáť. Blížila som sa k prvému rázcestiu a to bol vhodný bod, kde vstúpiť do mystéria.

“Bože, nech je môj život s Nolem požehnaný a nech lepšie chápem svoj dar a esenciu. Ved’ ma cestou, k ich rozvíjaniu po boku Noleho. Ďakujem.”

Chvíľu som nechala doznieť v sebe túto prosbu a požiadala ešte o vstup do mystéria Boha i túto zem, tento les. A potom som vykročila. Aj keď som si myslela, že pôjdem cestičkou vpravo, mystérium života ma viedlo vľavo. Bola som pozorná voči všetkému čo som cestičkou videla a vnímala. Postupovala som pomaly, napokon nebolo kde sa ponáhl’at’.

Voňalo to tu. Nie tak intenzívne, no veľmi sa to ponášalo práve na tú vôňu spred niekoľkých dní. Tak ako to v mystériu býva, aj tu sa mi ukazovali nenápadné chodníčky, po ktorých sa zrejme moc nechodilo. Vždy keď som sa blížila k ďalšiemu rázcestiu položila som ďalšiu otázku. Ak do lesa vstupujeme ako do mystéria, les s nami hovorí

takým zvláštnym spôsobom. Je tak možné nájsť tie odpovede, na otázky čo nás ťažia. Lenže tentoraz to bolo iné.

Nové cestičky sa mi ukazovali, no nič čo ich obklopovalo, či sprevádzalo mi nijako nepomáhalo mať viac jasno vo svojom dare, či esencii. No možno som len tým jemnučkým znameniam nerozumela. Možno som tak moc chcela, že som nevedomky vytvárala tlak na odpovede, ktoré som očakávala a bola viac v napätí ako som bola ochotná si pripustiť. Keď som si to uvedomila, celkom som sa zastavila. Dnes zrejme nenájdem tie odpovede, ktoré by som chcela. Bola som sklamaná, no potom som si uvedomila, že predsa nič nie je stratené.

“Bože, viem, že na to moc tlačím, že som nedočkavá a netrpezlivá. Ved’ ma, .. tak ako to len ty vieš. Ďakujem.”

O chvíľu som pokračovala v ceste. Nevedela som, čo vlastne čakať, ved’ môj dar o ktorom všetci hovorili ako o výnimočnom som si stále vôbec nevedomovala. Nezdalo sa mi, že by som robila, či hovorila niečo výnimočné. A moja esencia mostu? Vedela som len jedno. Mosty prepájajú. Začala som byť unavená z tohto myšlienkového

monológu a tak som to nechala tak. Viac som sa sústredila len na okolitú prírodu, bez toho, že by som tu hľadala znamenia, ktoré by ma dovedli bližšie k odpovediam.

Kúsok ďalej som uvidela nádherný krík. Mal tak krásne a nezvyčajné kvety. Vinula sa od nich omamná až zvodná vôňa. Nevidela som ešte také kvety a chcela som si jeden utrhnúť do vlasov. Takmer som sa ho dotkla, moja ruka zostala natiahnutá, keď sa mi zazdalo, že by som sa ho nemala dotýkať. Nevieť prečo, bol to len taký tichučký záchvev hlasu, “nedotýkaj sa”. A tak som odtiahla svoju ruku a len sa naňho dívala. Vetrík jemne pohojďával tieto nezvyčajné kvety, z ktorých ako na šnúrke sa pohojďávali ďalšie, oveľa menšie. Potom som pokračovala ďalej po cestičke.

Ani neviem ako sa to stalo. Bol to okamih, keď sa mi z ničoho nič zatočila hlava. Cítila som, ako je zrazu ľahká, ani pery som si vôbec necítila. Prv akoby som bola stratila vedomie, rýchlo som si sadla na zem a hneď aj ľahla. Dívala som sa na oblaky, presvitajúce pomedzi vetvy vysokých stromov. Vydesilo ma to, nevedela som čo sa to práve stalo, no zazdalo sa mi, že som málo pila. Pokrčila

som si nohy a čakala čo sa bude diať. Slzy mi stekali po spánkoch, celá som sa triasla pri predstave, že nik nevie kde som a čo ak tu takto budem niekoľko hodín, kým ma niekto nájde. Možno by som mala vyslať správu. Myšlienky mi zmätene behali sem a tam.

Nevieť koľko času ubehlo. Chvíľami som pozorovala plynúce oblaky, chvíľami som zatvorila svoje oči a len sa ticho modlila, aby to skoro prešlo. Spomenula som si, že som si do batôžka zabalila niečo malé pod zub, ak by som v lese bola dlhšie. Opatrne som vybrala chutné ovocie. Bolo to také malé bobuľovité ovocie, s dostatkom živín a šťavy. Myslím, že mi to pomohlo. Cítila som, ako sa znovu krv rozlieva do mojich končatín i do mojej hlavy.

Mysľou mi preblesko, ako ma Tina uistovala, že les je bezpečný, ako som len pred niekoľkými dňami počula, ako celý ostrov je bezpečným miestom. A predsa mnou v tejto chvíli zmietali všakové pocity.

Po hodnej chvíli som sa posadila, o niečo neskôr aj postavila a pokračovala v ceste. Rozum mi hovoril, aby som sa vrátila. No mystérium tohto lesa, mystérium života ma popoháňalo ďalej. V tej chvíli som celkom nerozumela.

Dokonca sa mi zdalo, že mám pridať do kroku a tak vedená touto zvláštnou silou som ju poslúchla. Našťastie.

O kúsok ďalej som objavila prameň. Nikdy predtým som taký prameň nevidela. Zdalo sa, že voda sa priam iskrivo trbliece. Nesmierne ma to k nemu t'ahalo. Mala som pocit, akoby som bola veľmi, veľmi smädná, akoby som bola vyprahnutá. Už už som sa chcela tej vody dotknúť, keď ma opantali obavy, či je to bezpečné. A tak som si pred ten prameň, čo vyvieral akoby zo skaly, sadla na päty a len ho pozorovala. Pôsobil na mňa veľmi silne. Nakoniec som sa predsa len odhodlala. Moje dlane sa naplnili touto vzácnou vodou a mne sa zdalo, že som hádam v tranze. Omyla som svoju tvár. Voda bola akoby mäkká, jemná, akoby hádam ani nebola z tohto sveta. Pôsobila ako najjemnejšie pohladenie.

Znovu som naplnila svoje dlane a napila sa. A chcela som znovu a znovu. Akoby som sa jej nevedela nabažiť. Mala som chuť sa v tej vode priam vykúpať. Pozorovala som, ako sa vo mne miesia pocity, vyvierajúce z veľkej hĺbky. Chvíľami sa mi chcelo plakať ako asi nikdy doteraz, hneď

vzápätí smiať sa, tým čistým radostným detským smiechom.

Tento prameň tu za tie roky čo tu zrejme stekal, vyhlbil do skaly niečo ako malú miskú. Do nej stekala a odtiaľ tiekla ďalej. Celé to pôsobilo ako mini vodopádik. Nevieť prečo, no mala som silné nutkanie ponoriť svoje ruky do tej misky. Urobila som to, rovnako ako som cítila potrebu nechať túto vodu stekať po vnútornej strane svojich zápästí. Aj to som umožnila. Každou kvapkou som sa napokon viac a viac upokojovala.

Myslím, že to trvalo dlho čo som tu bola, keď som si spomenula na Tinu a jej fláštičky. Celkom spontánne som ich vybrala a naplnila ich touto vodou. Ako som tak urobila, zachytila som nejaký pohyb za sebou. Je to zviera a či človek? Váhala som, či sa hneď otočiť, keď na mňa neznámy prehovoril.

“Je čas vrátiť sa späť.”

Nechce sa mi, no aj ja začínam cítiť, že má zrejme pravdu. Postavím sa, úklonom sa s tým mužom pozdravím. Usmial sa na mňa, podišiel bližšie a na okamih sme zostali v tej

tichej chvíľke dvoch duší. Vždy keď som bola svedkom toho, ako sa hlavy takmer až dotýkajú v tom jemnom úklone, ako vzájomne vkladáme svoju ruku do ruky toho druhého a zároveň do svojej prijímame jeho druhú ruku. Bol to fascinujúci okamih, veľmi silný. Vždy som vtedy mala pocit, že sa deje niečo významné.

Prv ako som sa pobrala späť, muž ma upozornil, aby som sa vyhla tým kvetom, aby som nešla do ich blízkosti. Opäť len prikývnem a vydávam sa na cestu späť. Muž zostal tam, v skutočnosti toho veľa ani nenahovoril.

Toto mystérium bolo naozaj nevšedné a celkom neočakávané. Nevieť s istotou, či som našla svoje odpovede, no práve teraz mi na tom nezáležalo. Cítila som sa ľahká ako pierko a tak som aj vyšla von z mystéria, aby som sa v neskorom popoludní vrátila do osady.

83 - Odhalenia

Ťahalo ma to hneď za Tinou a odovzdala jej fľaštičky naplnené tou zvláštnou iskrivou vodou. Veľmi sa im potešila. Spôsob akým sa k nim správala mi prezrádzal, že to nie je naozaj obyčajná voda. Potom ma objala a poďakovala mi. Chcela vedieť viac, zdalo sa však, že teraz k tomu nebude ten správny čas. A tak som zašla do malého pavilónu. Akoby som zrazu nevedela nájsť svoj pokoj. Túžila som po odpovediach, na ktoré som si musela počkať.

Zvečerilo sa a zistila som, že malá výprava, teda Hena, Zulu a Nole sa rozhodli prenocovať v osade kam sa ráno vydali. Bol to čudný pocit. Upokojila som sa až počas večerných zvyklostí, pri speve Lumo, ktorý som viedla spolu s Naluom. Pri komornom večernom hodovaní sa ma niekto spýtal na les, ako sa mi páčil a tak som sa zdôverila, že som do lesa vstúpila ako do mystéria, i o tej mojej slabej chvíľke. Pri zmienke o tých nezvyčajných kvetoch, som si všimla ako sa na mňa Tina priam zdesene pozrela. Vzápätí som si všimla, že všetci sa tak na mňa dívajú.

“Och, Célie, veľmi ma to mrzí, pýtala si sa na možné nebezpečenstvá, vôbec som si ale neuvedomila, že práve tento týždeň sú kvety kríka hanami na vrchole. A teda sú prudko jedované. Veľmi sa ti za to ospravedlňujem a zároveň som moc rada, že si sa nechala viesť svojou intuíciou.”

Všetci prikyvujú a tentoraz som to ja kto sa na nich díva vyjavene, akoby som práve spadla hádam z jahody, keď Nalu dodáva:

“Hanami má jedno z najchutnejších plodov, paradoxne však jeho kvety sú pre nás ľudí prudko jedované. Úplne postačí dotknúť sa ich v tomto období, či vdýchnuť peľ z jeho kvetov. Behom krátkej chvíle by si bola mŕtva. Ani netušíš aké dôležité bolo to, čo si urobila. Tie malé bobuľky čo si si nabalila na cestu pôsobia ako protijed, no musia sa užiť veľmi rýchlo. Rovnako ten prameň má priam zázračné účinky. Keby si sa rozhodla ísť hneď späť do osady, možno by si nedošla.”

Pozorujem ako všetci znovu prikyvujú.

“Zrejme sa teraz rozrástol viac ako zvyčajne. Hanami kontrolujeme hlavne popri cestách. Jeho vôňa je veľmi lákavá, veľmi rýchlo sa však rozmnožuje, až by som povedal invazívne. Aj keď stále tu má svoj význam, ľahko by mohol vytlačiť ostatné rastliny. A to by už nebolo dobré.”

“Príroda si neporadí s rovnováhou? Je potrebné jej takto pomáhať?” - prekvapene sa pýtam.

“Nuž hanami sem podľa všetkého bola privezená pred niekoľko sto rokmi, v jednom z tých období, keď sme sa viac chceli otvoriť svetu. Dnes sa už také niečo nerobí, aby sa sem priniesli akokoľvek krásne a užitočné rastliny. Totiž, hanami je síce užitočná drevina, med z jej kvetov, je veľmi účinný hlavne pri prechladnutí, keď nevieš prestať kýchať, hlas je nalomený a rovnako ťa zmáha kašeľ. Lenže hanami na našom ostrove nemá prirodzeného škodcu a tak sa môže rozrastať až prebija našu pôvodnú flóru. A to už dobré nie je.

Takže áno, v tomto prípade sa musíme o rovnováhu trošku aj starať. Napokon, tým, že sa sem tento krík priviezol, boli sme to my ľudia, kto túto rovnováhu narušil.

Nechceme však celkom vykynožiť tieto kríky. Stále prinášajú aj osoh.”

Je to zaujímavé, priznávam, nikdy som sa nad tým nezamýšľala.

“Timo našiel spôsob ako spomaliť ich rozmnožovanie, no pravda je, že sa tak musí urobiť do jedného roka, ako rastlina začne rásť. Pri tých starších to už nefunguje.”

“Keď Timo priniesol do záhrady mojej starej mamy tie ruže, tak tiež mohol narušiť rovnováhu?” - zamýšľam sa nahlas.

“Na to by ti asi odpovedal najlepšie on sám.” - podotkol Nalu a usmial sa. Chcela by som vedieť ešte o niečo viac o tej vode z toho prameňa. Hlavne ako to, že tak iskrila.

“Hovoríme jej živá voda. Sami presne nevieme čím to je, no pôsobí priam zázračne na telo i nášho ducha. Nie vždy je to však príjemné. Myslím, že prameň nájde len ten, kto je pripravený čeliť tomu, čo môže vyniesť na povrch. A tiež ten, kto práve potrebuje jeho liečivú silu.”

Nie som si istá či rozumiem, zrejme som ešte celý ten zážitok celkom nestrávila, keď si uvedomím, ako mnou lomcovali až protichodné emócie, no na povrch nevyplávali žiadne spomienky. Odhaľujem im teda aj túto časť môjho dnešného dobrodružstva a som zvedavá ako to vnímajú oni.

“Hm, vieš myslím, že tým, že tvoje telo sa spamätávalo zo stretnutia s hanami kvetmi, a keďže si spomínala, že slzy ťa až pálili, tak sa skôr čistilo od jedu, ktorý mohlo nabrat’. V tej chvíli to bolo dôležité. Pochopila si ale správne. Voda vie vytiahnuť na svetlo sveta ak pred niečím uhýbame v živote, ak odmietame cestu svojej duše. Práve vtedy to nemusí byť príjemné. No som presvedčený, že keby sme neboli pripravený čeliť tejto pravde, prameň by sme nenašli. Sama vieš, aký je v skutočnosti nenápadný.

Ale hovoríš, že si pocítovala aj euforickú radosť. Takto zvyčajne na nás táto voda pôsobí. To je dobré znamenie. Len to nechaj celé dosadnúť.”

S tým môžem plne súhlasiť. Už viac krát som sa presvedčila, aké je to dôležité, nechať všetky tie naše zážitky akoby dobehnúť, nechať ten priestor a čas na ich

vstrebanie. Večer bol príjemný, už dávno som nezažila takú komornú atmosféru, keď tu Nalu prezradil, že zrejme o dva či tri dni sem príde Nala a Natu. Moje srdce sa veľmi potešilo.

Prv ako sme sa odobrali k spánku ma na chodbe Tina ešte zastavila. Videla som na nej, že nevie ako začať a ja som jej nevedela ísť moc v ústrety, pretože som naozaj netušila čo sa ma chce spýtať, či povedať mi. Nakoniec celá v rozpakoch mi len zaželala dobrú noc. Ešte chvíľu som tam stála opustená a premýšľala čo také vlastne chcela. No naozaj som nemala potuchy.

Tej noci sa mi znovu sníval sen o jazierku, v ktorom sa kúpem. Nadránom, prv ako som vstala som nad ním dumala. Bola to vari spomienka na moje kúpanie sa v niektorom z jazierok na ostrove? Nezdalo sa mi to. Ten sen bol tak prchavý, unikal mi, nevedela som sa naň znovu celkom rozpamätáť, boli to viac len útržky. Až keď som potom opäť s Naluom spievala spev Lumo sa pred mojim zrakom odvíjal celý príbeh z môjho sna. Spievala som a užasnuto sledovala tie obrazy, čo mi moja myseľ premietala.

Keď sme skončili, bola som ako v tranze. V tom sne som jasne videla, že voda v jazierku je tá žiarivo iskrivá, akú som deň predtým videla v prameni. Keď sme kráčali späť k host'ovkým domom, dlho som mlčala a Nalu to rešpektoval, hoci som si istá, že postrehol, že sa niečo deje. Boli sme asi v polovici, keď som mu rozpovedala svoj sen a ako sa mi vo chvíľach spevu Lumo znovu premietal pred očami. Ešte nikdy som niečo také nezažila, aspoň nie v takej intenzite.

Nalu načúval.

“Pri tom prameni je naozaj aj jazierko. Ak sa ti takto hlási o slovo, zrejme si pripravená ponoriť sa do jeho vôd. Célie, musíš vedieť, že to nie je obyčajné jazierko. Voda v ňom má obrovskú silu, aj keď sa to nezdá. Naši predkovia mu hovorili aj jazierko prianí. To čo si človek prial, keď sa napil z jeho vody, či ponoril do nej svoje telo sa veľmi rýchlo naplnilo. Zároveň prináša veľmi hlboké vhl'ady. Na to, aby ich človek vedel prijať a spracovať, musí byť pripravený.” - pri týchto slovách zastal a díval sa na mňa a ja som si v jeho pohľade všimla údiv a uznanie, až som sa cítila tak nejako zmätene.

“Nerozumiem tomu. Ako to, že toto všetko tak silno na mňa pôsobí, keď nie som ani pôvodná Auroranka?”

“To ti s istotou neviem povedať. Na ostrove žije niekoľko ľudí z tvojho sveta. A pravda je, že nie každý si zvykol na náš spôsob života.”

Je to len okamih, čo napokon pokračujeme ďalej, keď si uvedomím, že za nami niekto kráča. Obzrela som sa, v nádeji, že to hádam už Nole sa vracia. No bol to Timo. Spoločne sme nakoniec dorazili do zadnej časti osady. Kým sme prišli, bolo už nachystané ranné hodovanie pod tými dlhými otvorenými prístreškami. Nikdy doteraz som sa necítila byť tak súčasťou tohto spoločenstva, aj keď som nerozumela ako je to vôbec možné. Ako je možné, že Aurora tak prirodzene prenikla hádam do samotnej mojej krvi.

Timo sa pridala k nášmu hodovaniu, poznamenal, že mal také nutkanie sem zájsť, sám zjavne nevedel prečo a ja som nadhodila, že možno preto, že sme ho večer spomínali v súvislosti s kríkmi hanami.

“Áno, trochu šarapatia. Zdá sa, že našej pozornosti uniklo, že sa rozrástli aj na úbočí.” - keď to hovorí, zdá sa mi, že sa tak trochu aj hnevá. Pozrie na mňa, akoby chcel objasniť svoje rozhorčenie: “vieš, vôňa jeho kvetov je tak omamná, priam láka uhnúť si ho, lenže práve teraz je to životu nebezpečné.”

Všetci sme sa zasmiali a ja zmätenému Timovi podávam vysvetlenie, že včera som veru mala nie celkom príjemný zážitok.

“Som rád, že to dobre dopadlo.” - dodá napokon a ja viem, že náš rozhovor bude po hodovaní pokračovať, že konečne budem mať príležitosť popýtať sa ho na všetko čo som zatiaľ nestihla. A nemýlila som sa. Stiahli sme sa do pavilónu. Pozorovali vodu v nádrži a ticho sa rozprávali. No nemohla som byť pripravená na to, ako sa náš rozhovor vyvinul. Začal sa tým, ako je to s ružami v záhrade mojej starej mamy.

“Keď sme sa o nich minule rozprávali, spomenul som len, že som ich skutočne priniesol z Aurory. No pravda tiež je, že som ich skrížil s už tam rastúcimi veľmi podobnými kvetmi. Aj preto, aby boli životaschopné, aj preto, aby

mali svojho prirodzeného škodcu, ktorý by zabránil invazívnemu rozmnožovaniu sa. To nikdy nie je dobré.

Ukazoval som ti vtedy aj stromy aké som tam vysadil. Hovorila si, že si ich videla už len na dávnej fotografii. Nepredpokladám, že boli vyrúbané, ale že jednoducho vyschli. Možno záhradník čo niekoľko rokov opatroval túto záhradu vedel, akú pôdu potrebujú a vždy im pridal trošku rašelinky. Tá im pomáhala vytvárať podobnú pôdu akú majú tu. Ak sa to z nejakého dôvodu prestalo robiť, nemohli prežiť.

Nie každá rastlina môže byť presadená. Nie každá zvládne nové prostredie. A potom sú rastliny, ktoré sa naopak v tej novej pôde rozbužia ako bláznivé a ničia všetko okolo seba. Zadúšajú rastliny čo tam žili aj dlhé roky.”

Na chvíľu sa odmlčí, akoby sa zamyslel, keď pokračuje tichým hlasom.

“Je to ako s ľuďmi. Ani my ľudia sa nie vždy vieme prispôbiť novej krajine. Vieš, veľmi som miloval tvoju starú mamu. Chceli sme spolu utiecť. Boli sme pripravení. Napokon, ...” - skloní hlavu a ja vnímam aký je rozčítaný. -

“Viem, že ani moje a ani jej spoločenské normy to nedovoľovali, no bolo to silnejšie ako my. Keď si mi povedala kedy sa narodila malá Juliette, ... myslím, že bola mojím dieťaťom.”

V ušiach mi priam hučí, srdce búši ako na poplach. Práve som pochopila. No Timo zatiaľ nie, jemu chýba podstatný dielik zo skladačky. Dívam sa naňho a snažím sa pravdu povediac neomdliť.

“Mali sme plán prísť sem. Tešil som sa na to. Aj ona. Ale nakoniec neprišla na dohovorené miesto. Snažil som sa zistiť čo sa stalo, no nedarilo sa mi viac preniknúť do jej blízkosti. Bola tak strážená a zrazu som sa len dozvedel, že sa bude vydávať. Nechcel som sa s tým zmieriť. Ešte nejaký čas som zostával na pevnine, v nádeji, že predsa sa nám hádam podarí nejako sa spojiť, no potom som sa vrátil sem.” - zrazu akoby precitol, akoby sám nechápal prečo mi to vlastne rozpráva a tak trošku zmätene sa na mňa pozrel.

Dotkla som sa jeho ruky, pozrela do jeho očí, usmiala a odhalila to, čo som vedela s istotou: “Zomrelo len jedno dieťa. Moja mama a Juliette boli dvojčičky.”

Pozorujem ako mu to v hlave pomaly dochádza, ako sa mu viac a viac otvárajú v údive oči a aj ústa dokorán.

“Takže, ... takže ...” - nevie zo seba vyjachtat’ nič súvislé a myslím, že ani ja nie. Trvalo nám, kým sme sa obaja upokojili. Áno, vlastne to dávalo zmysel, prečo rodičia mojej starej mamy tak nástojili na rýchlej svadbe. Nechceli prísť do rečí a samozrejme, ak by sa odhalilo, že moja stará mama čaká dieťa prv ako sa vydala, nuž do spoločenskej nemilosti by padla celá rodina. Bola by to nielen hanba, no dalo sa predpokladať, že by sa už nikdy nevydala. A to samozrejme nemohli pripustiť.

Timo sa na mňa díval so zaliatymi očami a potom v jednej chvíli, sme sa obaja vrúcne objali. Toto bol môj starý otec, ten biologický, pretože starý otec, ktorého som mala možnosť spoznať ním zostane navždy.

Bol to pozoruhodný pocit. Možno aj pre toto som sa tu cítila ako doma. Nebola som tak celkom cudzinkou. V mojich žilách predsa len kolovala aurorská krv. Ešte dlho sme tu sedeli, trávili to, čo sme si práve poodhaľovali pri skladaní tejto životnej mozaiky.

Čo mi ale stále neschádzalo z mysle, bolo to, že sa predsa len jeden druhému oddali. Tak ako naše, tak aj aurorské zvyklosti boli, počkat’ s intímnymi chvíľami až do svadby, či do obradu spojenia. No Timo mi prezradil, že sám tomu celkom nerozumie a že doteraz verí, že boli stvorení jeden pre druhého. Stále mi v ušiach zaznievalo, že to bolo silnejšie ako oni dvaja a tiež niečo, čo ma zaskočilo, no viem, že mal pravdu.

Hovoril o tom, že na Aurore sa čistota vstupu do vzájomného požehnaného vzťahu dodržiava ľahšie. Je to tu naozaj ctené a podporované. Na pevnine, sa to požaduje no často nedodržiava a porušuje. Ak sa tak stane, tak je to zväčša žena čo znáša dôsledky.

“Vôbec som netušil, že Danielle je v očakávaní. No som rád a veľmi vďačný tvojmu starému otcovi, že si ju vzal za ženu a poskytol jej tak ochranu. Myslím, že vieš lepšie ako ja, že pre nevydatú ženu s dieťaťom, či deťmi to vôbec nemuselo byť na pevnine bezpečné.”

A mal pravdu.

Pokračovanie nabudúce

Célie nakoniec nachádza aj záhadné jazierko, do vôd ktorých sa jedného dňa ponára. Ona a Nole nakoniec podstupujú jednu z najt'azších skúšok, ktorá ich môže stáť aj život.

Kde bude tráviť Célie ale ďalšie obdobie? Toto rozhodnutie prenechávajú tentoraz na ňu a v malom sprievode sa vydávajú na výpravu do osady liečiteľ'ov, kde to Célie veľmi t'ahá.